

DE VRIENDENBAND

Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

mededelingenblad
van de Vereniging
Vrienden van de Atletiek
februari 2023
72e jaargang
nr. 1

In dit nummer o.a.

De tienkamp voor vrouwen

Van zwarte loop tot wereldhit

Voor het voetlicht: Jaap Noordenbos

Jeugdfonds Voorjaars League

De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

72e jaargang nummer 1, 2023

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
Advertentie Praktijk Energiek	3
In Memoriam Herman Timme	4
De tienkamp voor vrouwen	5
Advertentie YALP	7
Voetlichtflits: Sylvia Barlag (vervolg)	8
Advertentie Global Sports Communication	13
Boekbesprekingen	14
Advertentie BK Ingenieurs	17
Memory Lane: Van zwarte loop tot wereldhit	18
Stichting Atletiekerfgoed	24
Voor het voetlicht: Jaap Noordenbos	26
Een beetje laat	32
Advertentie Rien van Haperen Consultancy	34
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	35
4 x 400 meter (vrouwen)	39
Onze jarigen	40

Kopij Vriendenband april 2023

Graag vóór 20 maart 2023

aan de redactie:

Piet Wijker

De Uitkijkklaan 12, 1974 XP IJmuiden

pietwijker@gmail.com

tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de voorzitter

De eerste schreden in het nieuwe jaar zijn alweer gezet en ik hoop van harte dat onze Vrienden met alle goede intenties natuurlijk nog steeds op schema zitten. En als dat onverhoopt niet zo mocht zijn, voel je dan ook niet bezwaard, want gewoon gezond blijven en een beetje levensvreugde is toch het belangrijkste wat je elkaar gunt. Een maandje Dry January is mooi, maar de Bourgondiër in mij zegt me dat met een hapje en een drankje in goed gezelschap niks mis is.

Bestuurlijk hebben we afgelopen maand al een flinke drempel genomen door ons te beraden over de Toekomst van de Vrienden. In oktober hadden we hier al een meeting over, samen met enkele leden van de stuurgroep en speciale gasten. Dat heeft ons geholpen in de beeldvorming en ons doen besluiten op de ALV van 15 april a.s. in Vught enkele scenario's voor te leggen hoe we die Toekomst zien voor de periode na ons 75-jarig jubileum in 2026. Eén ding is welhaast zeker. Doorgaan op de huidige voet is eigenlijk geen optie. De Vrienden hebben – indachtig de verbinding tussen historie, heden en toekomst – zeker bestaansrecht, maar het zal in een opzet en in een samenstelling moeten die past in het huidige tijdsbeeld. Vandaar de oproep: noteer 15 april a.s. alvast in uw agenda.

Onlangs voerden Wim van der Krogt en ik ook het bestuurlijke overleg met de Atletiekunie, nu vertegenwoordigd in de persoon van directeur Pieke de Zwart. Het was zonder enig overdrijven een plezierig en vooral ook constructief overleg. We proefden de andere wind vanuit de nieuwe technische staf en kansen voor aansluiting met de ideeën vanuit het Jeugdfonds. Ook blikten we gezamenlijk vooruit naar de EK Indoor 2025 in Apeldoorn. Na afloop van het overleg voelden we ons – meer dan in het verleden – verbonden als sportieve partner.

Helaas moet ik mij verontschuldigen voor mijn afwezigheid tijdens de NK Indoor in Apeldoorn. Een bezoek aan mijn dochter op Sint-Maarten geniet dat weekend de voorkeur. Ik wens u uiteraard mooie wedstrijden in een sfeervolle ambiance.

Rien van Haperen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,

Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,

E-mail: secretaris@vriendenvandeatletiek.nl

Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>.

Mocht iemand toch bezwaar hebben dat zijn gegevens

via de Nieuwbrief aan de leden gecommuniceerd

worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres

dan uit ons bestand halen. Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon

gepubliceerd kunnen worden, als ook gegevens via De Vriendenband. Mocht je op welke

wijze dan ook hiertegen bezwaar maken, laat dit dan ook aan ons weten.

Graag verzoeken wij de leden om het secretariaat te melden, indien uzelf of een u bekende

getroffen is door een ongeval, ziekte etc. Ook geboortes of welke feestelijke

gebeurtenissen dan ook willen wij graag delen met onze leden.

Mededeling:

- 2022 is weer voorbij met mooie momenten en 2023 is begonnen met hopelijk nog meer successen. Veel kunt u ook lezen in de stukken voor de jaarvergadering op 15 april a.s. om 14.00 uur te Vught, waar Prins Hendrik weer onze gastheer zal zijn. De stukken worden compleet gemaakt en zullen aan eenieder gezonden worden medio maart.
- Het bestuur is nu bezig om zich een beeld van de toekomst te maken, waarbij de sessie van 1 oktober meegenomen wordt. Wij zullen jullie op de jaarvergadering op 15 april een voorstel voorleggen over de visie voor de komende jaren.
- Dit jaar zijn we voornemens de Vriendentrofee uit te reiken op de jaarvergadering op 15 april en de Gouden Pluimen op de NK Senioren in Breda eind juli.
- Als jullie dit lezen zullen de NK's Indoor weer geweest zijn in Apeldoorn en staan we aan de vooravond van de voorjaarsmarathons en het outdoor seizoen.
- Wat betreft ons jeugdbeleid zijn we in overleg met AU en wat topwedstrijd-organisaties om te komen tot een nieuw initiatief om talentvolle jeugd te ondersteunen. Meer lezen jullie in deze en de komende Vriendenbanden.

Nieuwe leden

- Arjen Wijker
- Yvonne Hak

Opzegging lidmaatschap

- Sebastiaan Durand
- Ed Turk
- Evert Groen

Vacatures

- Graag zoeken wij jonge enthousiaste leden of niet-leden die in hun vrije tijd onze social media willen aanvullen met leuke filmpjes, stukjes etc. Lijkt het je wat, neem dan contact op met het secretariaat.

Op zaterdag 15 april zullen wij de Algemene Jaarvergadering houden vanaf 14.00 uur.

Wij zullen elkaar fysiek ontmoeten bij Prins Hendrik, Sportlaan 1 te Vught.

Nadere mededelingen zullen volgen per mail alsmede de vergaderstukken.

Namens bestuur
Jaap van Amsterdam
Secretaris

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

Net voor de gezondheid van de toekomstige tijd
ENERGIEK

Oud-olympiër Herman Timme overleden

In zijn woonplaats Maastricht is oud-olympiër en oud-lid Herman Timme op 89-jarige leeftijd overleden op 19 december 2022.

Herman Johannes Timme, geboren op 21 juli 1933, kan bogen op een atletiekloopbaan die hem bij Nederlandse Kampioenschappen in totaal 22 keer op het erepodium deed belanden. Daarnaast vertegenwoordigde hij ons land in de periode van 1957 tot en met 1969 op 25 interlands en nam hij bovendien deel aan de Olympische Spelen van 1960, waar hij uitkwam op de tienkamp, de wedstrijd die beroemd werd vanwege het titanengevecht tussen de Amerikaan Rafer Johnson en de Taiwan-Chinees Yang Chuan-kwang.

Nederlands kampioen werd de in Rotterdam geboren Limburger echter nooit. Daarvoor ondervond hij te veel concurrentie van zijn tijdgenoot, rivaal en atletiekkameraad Eef Kamerbeek, die hem niet alleen op de tienkamp, maar meermalen ook op individuele atletiekonderdelen steeds weer de loef afstak.

Herman Timme heeft de tienkamp in feite maar gedurende een zestal jaren beoefend, namelijk van 1956 tot en met 1961. Daarna beperkte hij zich vooral tot het kogelstoten en discuswerpen, zijn sterkste nummers. Vooral bij het discuswerpen was hij succesvol. In de periode 1957-1969 verzamelde Timme op dit atletiekonderdeel maar liefst zeven zilveren en vijf bronzen plakken. Ook was hij in 1963 de derde Nederlander, die met de discus met een worp van 51,09 m de 50 metergrens overschreed. Met zijn uiteindelijke beste prestatie van 51,71 m, geworpen in 1965, moest hij slechts in Cees Koch zijn meerdere erkennen.

Herman Timme, die in het dagelijks leven werkzaam was als inspecteur voor een levensverzekeringsmaatschappij, beëindigde in 1970 zijn atletiekloopbaan.

Met zijn overlijden is niet alleen een markant atleet, maar ook een graag gezien oud-lid van de Vrienden heengegaan. Met zijn vrouw Andréé bezocht hij vaak onze bijeenkomsten. De vereniging condoleert Andréé en familie en hoopt dat zij de kracht zullen vinden om dit verlies te dragen.

cvdm

(met dank aan Piet Wijker)

De tienkamp voor vrouwen

In de vorige Vriendenband schreef ik in de Voetlichtrubriek kort over de in 2004 aan het wedstrijdprogramma toegevoegde tienkamp voor vrouwen. Ik stelde dat, nadat er zich tot 2006 wat vrouwen aan deze meerkamp hadden gewaagd, er sindsdien op dit vlak niets meer was gebeurd, waardoor het wereldrecord nu al sinds 2005 met 8358 punten op naam stond van de Litouwse Austra Skujytė. Ik vroeg mij af, wat hiervan nu eigenlijk de oorzaak was.

Austra Skujytė. (foto Erik van Leeuwen; bron: Wikipedia)

Tja, wie kaatst kan de bal verwachten. Een uitgebreide reactie volgde van onze meerkampdeskundige pur sang, Hans van Kuijen. Die was dermate interessant en verhelderend, dat ik met hem afsprak om er een apart artikel aan te wijden, waarbij ik de door hem opgesomde punten in artikelvorm presenter.

Piet Wijker

Doorgedrukt

Het was het women's committee van de IAAF dat de introductie van de tienkamp in 2004 doordrukte. Het standpunt was dat het damesprogramma gelijk moest worden aan het programma van de mannen. Dat de 100 horden en de werpnummers dan ook gelijk moesten worden aan de materialen van de mannen werd gemakshalve verzwegen. Enige kennis van de meerkamp en de verschillen tussen de mannen- en vrouwen-meerkamp werd niet in overweging genomen.

Boycot

Veel atletes zagen de tienkamp rond 2005 helemaal niet zitten en dreigden zelfs het nummer niet meer te beoefenen, als de zevenkamp vervangen zou worden door de tienkamp. Hieronder niet de minsten, zoals Carolina Klüft, Eunice Barber, Karin Ruckstuhl en vele anderen. Kortom de atletes boycotten het nieuwe onderdeel al vanaf de introductie in de kalender.

In meer dan 15 jaar zijn er nog geen 10 atletes geweest die met de vrouwen puntentelling een score hebben

Carolina Klüft (foto Anders Hendrikson; bron: Wikipedia)

behaald van >7.500 punten. En dit dus met de veel gunstigere vrouwentelling (hierover later).

Niet gehoord

Ook organisatoren, die in het geheel niet werden gehoord over dit voorstel, hadden bedenkingen over het invoeren van de tienkamp voor vrouwen. Programma technisch is het haast onmogelijk om een tienkamp voor mannen en voor vrouwen gelijktijdig af te werken (denk aan 2x discuswerpen en 2x speerwerpen op de tweede dag). Het women's committee had hier duidelijk niet aan gedacht en dacht enkel aan het programma tijdens WK's en OS, waar deze nummers nooit op dezelfde dagen worden afgewerkt.

Maar atletiek is meer dan alleen deze twee wedstrijden. Organisatoren als Götzis en Talence met vaak meer dan 30 deelnemers bij zowel de mannen als de vrouwen en ook de nationale kampioenschappen hebben vaak zoveel deelnemers, dat het organisatorisch niet mogelijk is om dit nieuwe onderdeel goed in te passen in het totale programma.

Het Möslestadion in Götzis, waar de jaarlijkse Hypomeeting plaatsvindt, volgens World Athletics de best bezette meerkampmeeting ter wereld. (foto Markus M; bron: Wikipedia)

Puntentelling verschillend

De puntentelling voor mannen en vrouwen is totaal verschillend. Om 1000 punten te halen, moeten de mannen 13,80 lopen op de 110 m horden, terwijl de vrouwen deze score al halen bij een tijd van 13,85 op de 100 m horden. Bij verspringen geldt deze 1000 puntenscore voor een prestatie van 7,76 meter bij de mannen en 6,48 meter bij de vrouwen, terwijl dit bij kogelstoten een afstand is van resp. 15,98 bij de mannen en 14,83 bij de vrouwen (let wel, het gewicht van de kogel is hier 7,25 resp. 4 kilo).

Dat deze kennis bij velen ontbreekt, blijkt uit een krantenverslag dat ik las na een triatlon in Parijs, waar Kévin Mayer en Nafissatou Thiam bij de mannen resp. vrouwen aan de start stonden. Hier werden de onderdelen 110 resp. 100 horden, verspringen en kogelstoten verwerkt. De krantenkop luidde toen: Thiam verslaat wereldrecordhouder bij de mannen. Een grotere onzin en foutieve conclusie ben ik zelden tegengekomen.

Duidelijk is dus wel dat als de tienkamp van de vrouwen echt in het internationale programma wordt ingevoerd, de puntentelling moet worden aangepast. Tenslotte gaan we

ook geen 100 m voor mannen organiseren en gelijktijdig 80 m voor vrouwen en zeggen dan, dat de vrouwen sneller zijn dan de mannen.

Een combined events adviesgroep bestaande uit: Konrad Lerch (AUT Götzis), Walter Weber (AUT Götzis), Frank Zarnowski (USA), Les Gramentik (CAN), Toni Minichiello (GBR), Rooney Magnusson (SWE) en Hans van Kuijen (NED) bespreken jaarlijks in Götzis specifieke meerkampvragen en problemen. Helaas is de response van World Athletics op de voorstellen van deze expertgroep vaak minimaal.

Let wel, ik (wij) zijn zeker geen tegenstanders van een gelijkwaardig programma voor mannen en vrouwen. Mijn persoonlijke belangstelling voor de zevenkamp vrouwen is zeker niet minder als voor de tienkamp mannen. De wedstrijden voor de vrouwen zijn vaak zeker zo interessant als voor de mannen. Echter om achter een groene tafel even te beslissen dat de zevenkamp vrouwen wordt vervangen door de tienkamp getuigt van een groot gebrek aan kennis en inzicht van het onderdeel meerkamp.

Hopelijk heb ik hiermee enige duidelijkheid kunnen scheppen in de vraag die in De Vriendenband werd gesteld.

Hans van Kuijen

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons fitter, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor 65-plussers.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland advies en ondersteuning.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T. 0547 - 289 410 E. info@yalp.nl

**Ouderen
inbeweging**

samen op een Olga Commandeur plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

Voetlichtflits: Sylvia Barlag (vervolg)

Sylvia Barlag

In 1952 stelde de eerder dat jaar als voorzitter van het IOC aangestelde Amerikaan Avery Brundage voor om alle sporten waaraan vrouwen deelnamen, weer van het programma van de Olympische Spelen te schrappen. Let wel, dat was vier jaar na het overdonderende optreden van Fanny Blankers-Koen op de Olympische Spelen van 1948. Je zou toch denken dat de wereldwijd bewonderde prestaties van Nederlands ‘vliegende huisvrouw’ de toon hadden gezet voor de verdere ontwikkeling van de rol van de vrouw in de sport. Op de allereerste moderne Olympische Spelen van 1896 in Athene waren de vrouwen echter evenmin welkom geweest en blijkbaar verlangde de nieuwbakken IOC-voorzitter hevig terug naar ‘die goede oude tijd’.

Gelukkig kreeg de man zijn zin niet. Denk je toch eens in hoe onze atletiekgeschiedenis eruit had gezien zonder onze vrouwen. Het pas uitgebrachte boekwerk ‘De Canon van de Nederlandse Atletiek’ (zie elders in deze Vriendenband) zou met zestien onderwerpen minder slechts een slap aftreksel zijn geworden van wat het nu is.

Warmlopen

Terug naar Sylvia Barlag, die al tijdens haar loopbaan als actief atlete zich warm leek te lopen voor haar latere bestuurlijke activiteiten. Direct na de Olympische Spelen in Moskou in 1980 maakte zij samen met Harry Schulting en Koen Gijsbers deel uit van de commissie ter voorbereiding van een omvangrijke enquête, waarmee in opdracht van de pas benoemde trainingscoördinator Herman Buuts die Moskouse Spelen grondig dienden te worden geëvalueerd. Het bezorgde alle KNAU-deelnemers aan die Spelen een flink stukje huiswerk. Vervolgens ging ook de NSF de Spelen nog eens uitgebreid evalueren en installeerde daartoe in 1981 de Raad van de Topsport. Onder de zestien personen die hierin zitting namen: Sylvia Barlag en Harry Schulting. En in het in 1982 uitgegeven boek ‘Vrouw in de sport’ gaf zij al haar duidelijke mening over de rol van de vrouw in sportkaderfuncties: namelijk dat er allemaal mannen achter de bestuurstafel zaten. “Het is soms wel hinderlijk, maar je weet niet hoe dat groeit. Het is ook wel traditie dat de meeste mannen dat werk doen naast hun beroep.” Tja, als je als vrouw thuis eerst voor het eten, de kinderen etc. moet zorgen, kun je nu eenmaal niet al om zeven uur ’s avonds aanwezig zijn bij bestuursvergaderingen (zie AW nr. 15 uit 1981).

Terwijl het vervolg van deze discussie in de AW vooral werd gedragen door Annie Schmitz, die er in 1982 zelfs een keer de tv mee haalde, belandde Sylvia Barlag in een moeilijke fase van haar leven, zoals in de vorige Vriendenband reeds werd aangestipt. Uiteindelijk promoveerde Barlag in april 1984 tot doctor in de wiskunde en natuurwetenschappen en Sylvia zou Sylvia niet zijn geweest, als zij aan haar proefschrift over de elementaire deeltjes in de fysica tussen de stellingen die zij als toegift hieraan had verbonden er niet ook eentje had geformuleerd, die met de atletieksport te maken had. Die luidde: “Met de huidige meettechniek is het mogelijk om wereldrecords op werpnummers te wegen voor de plaats op aarde waar deze gevestigd worden”. Aan AW-medewerker Henk van der Sluis legde zij in AW nr. 7 van 1984 uit, wat zij hiermee bedoelde: “Ik wil er alleen maar mee zeggen, dat het idioot is wereldrecords op werpnummers te meten met de nauwkeurigheid van twee centimeter terwijl er totaal geen rekening wordt gehouden met de zwaartekracht ter plaatse. Die kan namelijk tussen twee verschillende plaatsen op aarde een half procent verschillen. Je bent duidelijk in het voordeel als je ter hoogte van de evenaar en 2.000 meter boven zeeniveau met een kogel stoot. Dat realiseren de mensen zich niet of nauwelijks.” Nu kan ik het mis hebben, maar het komt mij voor dat er sindsdien weinig met deze stelling is gedaan. Zullen we dan, nu we het geluk hebben dat wij, met Jessica Schilder voorop, over enkele goede kogelstootsters beschikken, hier niet eindelijk ‘ns wat mee gaan doen?

Kink

Na Sylvia Barlags promotie kwam het accent te liggen op haar maatschappelijke carrière. Begin 1983 was zij als onderzoeker in dienst getreden van het Zwitserse CERN. Dus toen ze in 1984 stopte met atletiek, kreeg dat de overhand. Ze werkte er zelfs in ploegendienst. Vanuit professioneel oogpunt was dat natuurlijk erg inspirerend. Al gauw volgde er echter een omslag. Want nadat zij trouwde en in 1985 de eerste van twee kinderen kreeg, ontstond er een kink in de kabel. Sylvia: “Mijn kans om daarna door te gaan met het deeltjesonderzoek werd gewoon getorpedeerd door een directeur die vond dat vrouwen met kinderen, die wilde-ie niet. Die waren niet 120 procent inzetbaar. Daar begon het mee. En vervolgens kwam daar het feit bij, dat mijn man dus ook deeltjesonderzoeker is. *Duo-carrières, nee daar doen we ook niet aan.* Dus ik werd gewoon afgeserveerd. Terwijl later bleek, dat ze een tekort hadden aan mensen die ook konden managen. En ik kon goed managen. Ik bedoel, ik kon mezelf managen, maar ook heel goed andere mensen managen en dat onderzoek managen.” Je zou verwachten dat een moderne onderzoeksorganisatie er ook een modern personeelsbeleid op na zou houden, maar het een vloeit niet logischerwijs voort uit het ander, zo blijkt. “Ik heb toen nog drie jaar voor het Max Planck Instituut gewerkt, maar gedetacheerd in Genève. En daarna nog een jaar voor het Franse CNRS, ook gedetacheerd in Genève.”

Daarna keerde het gezin terug naar Nederland, waar Barlag in dienst trad van het KNMI, eerst als onderzoeker, maar uiteindelijk ook als manager van dat onderzoek. Een heel ander vakgebied, zou je denken. “Maar”, zo legt zij uit, “het is natuurlijk allemaal

natuurkunde. Dat is de rode lijn. Ook meteorologie is natuurkunde, alleen van een verschillende aard.” Het bleef echter een moeizaam gevecht tegen die overal overheersende manncultuur. Sylvia: “Bij het KNMI was het eigenlijk weer hetzelfde. Ik zat op het laatst in de leiding, zeg maar de directie, overigens wel als vervanger van mijn toenmalige baas van de sector – er waren vier sectoren – die met pensioen ging. Ik moest hem toen waarnemen. Dat zou een halfjaartje duren, maar het werd bijna twee jaar. Toen ik daar dus twee jaar gezeten had, kon ik vervolgens weer mijn hok in. Toen heb ik gezegd van: jaaaah, dag! Anderen vonden dat ik beter was dan de mensen die wèl in de directie aanbleven. Dus ook hier weer een afserven. De toenmalige directeur heeft later toegegeven, dat hij veel te weinig heeft gedaan om vrouwen vast te houden en te stimuleren. Weer zo’n verhaal.”

Overstap

Ze bleef er werken tot 2006. Intussen zat Sylvia toen al zo’n jaar of vijf in het bestuur van de Atletiekunie. Haar nieuwe werkgever werd Thales, het vroegere Holland Signaal, met een hoofdkantoor in Hengelo. Dat was nogal een overstap, van een overheidsorganisatie naar een technisch bedrijf en van West- naar Oost-Nederland. In eerste instantie kwam zij in het kwaliteitsmanagement terecht van de radardivisie van de wereldwijde Thales Groep. Sylvia: “Ik zat dus in de internationale businesslijn voor dat onderwerp. Dat houdt dus in: verbetering van alle bedrijfsprocessen en zo. Maar toen werd het ineens weer teruggekanteld, moesten we weer nationaal en was mijn baan ineens weg. Toen ben ik terechtgekomen in diezelfde tak, maar dan alleen voor Thales Nederland, dus in Hengelo. De laatste vijf jaar heb ik voor alle vestigingen van Thales Nederland de security moeten managen. Het doel was om de boel weer op poten te krijgen. Daar kwamen juist mijn managementkwaliteiten van pas, want ik heb zelf natuurlijk verder nooit wat aan security gedaan. Voor Thales was heel belangrijk, omdat het een defensiebedrijf is: vooral de security van de informatie. Dat is niet alleen maar wat er in de IT-systemen zit – wat mensen nu wel vaak denken –, maar ook wat er in de hoofden van de mensen zit, wat er op papier staat, enzovoorts. Dus aan dat geheel gaf ik de laatste vijf jaar leiding.”

Sylvia Barlag op werkbezoek tijdens het WKU18 van 2017 in Nairobi, hier samen met de voorzitter van het lokale organisatiecomité.
(foto beschikbaar gesteld door Sylvia Barlag)

Sinds zij gestopt is met werken, heeft Sylvia Barlag haar managementkwaliteiten nu volledig kunnen inzetten voor onze atletiekwereld, bovenop haar bestuursfunctie bij de Atletiekunie. In 2007 werd zij gekozen in de council van European Athletics (EA),

waar zij tot 2019 deel van uitmaakte. En sinds 2011 is zij lid van de council van World Athletics (WA). Namens deze overkoepelende organisatie treedt zij bij belangrijke

wedstrijden op als technisch gedelegeerde, zoals bij de Spelen in Tokio. Dit jaar zal ze bij gelegenheid opnieuw die rol vervullen. Ook voor EA trouwens. Sylvia: “Want hoewel ik daar niet meer in de council zit, ben ik nog wel in de government-commissie actief. Ik ben ook lid van de evaluatie-adviesgroep. Ik heb nu de evaluatie gedaan van de Europese kampioenschappen 2026. Dus: waar gaan we naartoe is eigenlijk de vraag, naar welke stad, welk land? Bij World Athletics ben ik daarnaast ook lid van de government-commissie en van de doping reviewboard. Alleen ligt die nu zo goed als stil, want dat ging voornamelijk over de deelname van Russen als Authorised Neutral Athlete (ANA) en die mogen sowieso niet meer meedoen, dus beoordelen wij ze ook niet meer. Verder ben ik adviseur voor duurzaamheid. World Athletics heeft nu een duurzaamheidsplan, waaruit is voortgekomen dat wedstrijden straks zichzelf moeten gaan scoren en een minimum aantal punten moeten gaan halen op duurzaamheidsgebied. Bijvoorbeeld op luchtkwaliteit als onderdeel van duurzaamheid. Dat moet jou aanspreken als oud-Hoogovensman. Dat loopt nu allemaal; er is inmiddels een professioneel iemand voor aangesteld. Ik zit ook in de werkgroep over wat hier dan heet ‘veilig, vertrouwd sporten’, maar internationaal ‘savegarding’. Dat doe ik dan weer voor Europa. Daar hebben we ook een nieuw mentoring project voor jonge leiders opgezet. Zelf heb ik driekwart jaar een Duitse bestuurster gementord. Veel online, maar we hebben elkaar ook ontmoet. Dus ja, ik doe heel veel dingen, heel divers. Alleen wil ik me daar een beetje uit terugtrekken, omdat ik vind dat vanuit ons bestuur Esther Akihary daar heel goed in zou passen. Dat zou voor haar ook een opstapje zijn naar internationaal.”

Zelf zit Barlag nu al meer dan twintig jaar in het AU-bestuur. “Het is echt belachelijk lang, hè? Normaal is het maximaal negen jaar, maar dit is een verplichting van de internationale bonden: om de verbinding te houden moet je als volledig stemgerechtigd lid meedoen in je eigen bond”, zo legt zij uit.

Gereduceerd tot meisje

Is het nu dan eindelijk gedaan met die mannencultuur, waar Sylvia zich al in 1982 aan ergerde? Twee Vriendenbanden terug kwam de Duitser Helmut Digel langs, die kritische kanttekeningen plaatste bij de WK in Eugene en bij World Athletics, waar hij overigens zelf twintig jaar deel van uitmaakte. Sylvia Barlag kent hem goed. “Ik heb vier jaar met hem gewerkt. Beetje een zure man overigens. Ook zoiets leuks, hè, want hij heet officieel Professor Doktor Helmut Digel. Nou, dat is precies waarover ik het heb. Want we hebben ook twee generaals in de council zitten. Die worden dus allemaal bij hun titel genoemd. Maar ik ben Sylvia! Op een gegeven moment heb ik gezegd van: ik ben ook doctor, hoor! Dat is een harder verdiende titel dan die van generaal. Maar dat..., op de een of andere manier – dat gebeurt vrouwen ook altijd en heeft niks met die Duitsers te maken – is dit algemeen. Vrouwen worden altijd gereduceerd tot een meisje. Het klinkt wel heel vriendelijk, dat is ook zo, maar het doet geen recht aan je eigen professionele achtergrond. Kijk, als ze het bij mannen doen, moeten ze het bij mij ook doen. Maar dat gebeurt niet. Die mannen..., die snappen het gewoon helemaal niet. En ik kan het elke keer zeggen, maar zelfs de vrouwen die ondersteunen – ja sorry dat ik het zeg, maar dat zijn vooral

secretarissen en zo – die snappen ook niet waarover ik het heb! Dat je dus professioneel eigenlijk altijd gediminueerd wordt. Dat beïnvloedt je hele carrière. Je wordt altijd lager ingezet, lager ingeschat en ook lager ingeschaald overigens, dus het bekende fenomeen.”

De bewering van Digel in het vorige Vriendenband-artikel dat de financiële situatie van World Athletics in de loop der jaren zodanig is verslechterd, dat er zelfs een krediet bij het IOC moest worden aangevraagd, wordt door Sylvia Barlag bestreden. “Dat is helemaal niet zo! Kijk, één van de problemen van World Athletics is, dat je niet per jaar, maar per vier jaar moet kijken. Er zijn drie grote bronnen van inkomsten, waarvan twee variabele: de ene die komt eens in de vier jaar van het IOC, de andere variabele bron is die van de televisie-inkomsten en die gaat per jaar op en neer, afhankelijk van hoeveel World Athletics-events er op de televisie komen. De inkomsten zijn dus niet over die vier jaar gelijkmatig verdeeld. Dat is ook de reden waarom het IOC zelf heeft gezegd: wij hebben veel reserves, wij kunnen, voordat de inkomsten van ‘20/’21 er zijn, al een deel uitkeren. Want alle bonden, in elk geval alle olympische bonden, hebben die vierjaarscyclus. Dan is er nog een derde belangrijke bron, namelijk die van Dentsu, die sponsorinkomsten voor WA verzorgt. Die ligt per jaar grotendeels vast, maar kan hoger worden middels een soort dividend. Het gaat dus eigenlijk best goed. Er wordt sinds de vorige voorzitter Diack nu heel goed op de centjes gelet. We hebben zelfs een echte Chief Financial Officer, in plaats van iemand die alleen maar de kas beheert. Er wordt dus sinds een aantal jaren ook volgens de IFRS-Standaard, die veel eisen stelt, gerapporteerd. Dus ik weet niet waar hij dit vandaan haalt.”

Entourage

Op een ander punt geeft Sylvia Barlag Digel wel gelijk, het punt namelijk dat elke voorzitter uit zijn eigen omgeving zijn entourage selecteert. “Dat klopt. Dit is iets waar ik Seb (Sebastian Coe – PW) en John Ridgeon, de CEO, voor heb gewaarschuwd. Het is niet alleen dat ze een eigen team meebrengen, want dat valt nog wel mee. Maar waar ze heel erg de neiging toe hebben is, dat ze vooral werven uit de Engelstalige landen, de Commonwealthlanden zeg ik dan. Ook dus in de commissies en de staf, daar zie je het ook terug. Dit is kritiek die ik ook heb geuit, maar ik heb niet het gevoel dat er wat mee wordt gedaan.”

In het gesprek met Sylvia Barlag kwamen ook enkele technische kwesties langs. Die zijn op zich interessant genoeg om daar in een apart artikel in een van de komende Vriendenbanden op terug te komen. Intussen is zijzelf voor mijn gevoel nog lang niet uitgekeken op haar taken binnen World Athletics.

Helmut Digel bij de WK van 2007 in Osaka. (foto Eckhard Pecher; bron: Wikipedia)

Piet Wijker

GLOBAL SPORTS COMMUNICATION

Als een van de toonaangevende **sportmanagementbureaus** in atletiek streven we ernaar **onze sport** vooruit te helpen. Het zit in ons **DNA**. Of het nu gaat om topsportmanagement, evenementenorganisatie of sportmarketingprojecten, we streven naar **innovatie** en **voortgang**. Om dit te bereiken werken we samen met atleten en partners van **wereldklasse**.

Samen zijn we **#TeamGSC**.

Blijf op de hoogte!

Global Sports
Communication

Boekbesprekingen

DE CANON VAN DE NEDERLANDSE ATLETIEK

Regelmatig is het me overkomen dat ik een boek ter hand nam, dat uit meerdere, niet al te lange hoofdstukken bestond. Zo'n boek nodigt uit om een hoofdstuk, of soms

enkele, te lezen en het dan weg te leggen. Op een volgend geschikt moment pak je het weer en gaat verder. Enzovoort.

Zulke boeken hebben ook een nadeel: ze verworden gauw tot een brokkelig geheel, zelfs als er een centraal thema is waaromheen deze geschreven zijn. Het is dan moeilijker voor de auteur(s) om de aloude wijsheid bij het schrijven te bewaken: zorg voor een consistente lijn in plaats, tijd en handeling.

Voor de opbouw van de CANON VAN DE NEDERLANDSE ATLETIEK geldt de eerste alinea, maar de tweede juist niet!

Rolf Bos, heel lang sportverslaggever –met atletiek als speciaal aandachtsterrein– bij De Volkskrant en intussen pensionado, werd gegrepen door de Canon

van het Nederlandse voetbal, die in november 2021 het licht had gezien. Rolf dacht meteen: “Dat moet met atletiek ook kunnen.” De volgende stap was contact zoeken met atletiekcollega’s van andere kranten. Henk Stouwdam (NRC), Rob Velthuis (Trouw), Eric Roeske (Telegraaf), mannen die herhaaldelijk met elkaar waren opgetrokken in hun actieve periode, tot bij tal van grote internationale toernooien toe. En Kees Sluys, eerder eindredacteur bij de VPRO, maar ook bekend als atletiek liefhebber die boeken op zijn naam heeft staan over de meerkamp en de sprint, deed ook maar al te graag mee.

Over de vormgeving waren ze het snel eens: net als bij de voetbalcanon vijftig ‘vensters’, die met elkaar hoogte- maar ook een aantal dieptepunten zouden bevatten uit de geschiedenis van de vaderlandse atletiek, zo van de jaren ’80 van de negentiende eeuw tot en met 2022. Uit hun rijke ervaring, kennis en beschikbare bronnen was binnen de kortste keren een waslijst aan mogelijke onderwerpen samengesteld, maar dan: welke wel, welke niet? Ook die puzzel werd opgelost evenals de verdeling, want wie zou welke vensters voor zijn rekening nemen? Eenmaal begonnen, realiseerde het kwintet zich dat onder andere Paul van Gool en de Stichting Atletiek Erfgoed geschikte bronnen zijn voor het verifiëren van niet helemaal zekere kennis, om inspiratie op te doen en om te kunnen putten uit het rijk gevulde fotoarchief van Erfgoed.

En zo is het gekomen! Prestaties van toppers staan natuurlijk in de Canon. Klasseringen, prijzen op grote internationale toernooien. Maar ook atletiek rond en in de jaren van de tweede wereldoorlog. Osendarp die twee bronzen medailles won op de Spelen van 1936 in Berlijn en zich enige jaren later aansloot bij de NSB. Reëel kanshebster op een olympische medaille Tolien Schuurman, die weigerde om “voor Hitler en zijn trawanten te lopen”. Waarom Fanny Blankers-Koen in 1952 in Helsinki bij de Olympische Spelen juist níét presteerde. Over dopingperikelen. Dat onderdelen toegevoegd zijn aan -, of nog veel meer, verdwenen uit het programma. Maar lees ook vooral de katerntjes, op een anders gekleurde ondergrond aan de zijkant van de pagina's. Met gegarandeerd voor veel lezers vaak tal van minder bekende, fantastische wetenswaardigheden! Zelfs voor wie al behoorlijk thuis is in de geschiedenis van onze sport, biedt het lezen daarvan een feest van herkenning én ook regelmatig een nieuwe kijk op de materie.

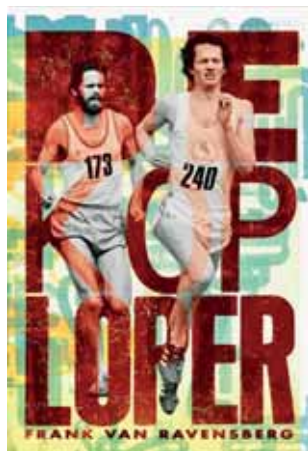
Het is zo'n vlot geschreven en rijk boek geworden, dat je het kunt lezen zoals ik aan het begin van dit artikeltje schreef; dat je ook rustig een heel andere volgorde kunt kiezen, net naar wat het eerst jouw interesse wekt, maar mij overkwam het dat ik, eenmaal begonnen met lezen, het boek maar met grote moeite weg kon leggen omdat het toch echt véél te laat werd, die eerste avond/bijna nacht.

De CANON VAN DE NEDERLANDSE ATLETIEK lezen is smullen!

Hugo Tijmsmans

DE KOPLOPER

In de vorige Vriendenband kondigde ik hem al aan: het boek dat Frank van Ravensberg heeft geschreven over zijn oudere broer Evert, die in 2017 zo tragisch om het leven is gekomen. Naar verwachting zou het boek ergens deze winter het licht zien, maar uiteindelijk verscheen het toch eerder dan verwacht.

Bij wie het boek voor het eerst in handen krijgt, zakt wellicht eerst de moed wat in de schoenen. Want het is 1 kilo zwaar en telt maar liefst 503 pagina's. Frank van Ravensberg heeft duidelijk geen half werk verricht. Naast heel veel tekst staat het boek vol met statistische informatie en bevat tevens een schat aan foto's van Evert van jongs af aan.

Broer Frank heeft inmiddels een website voor het boek online gezet: www.evertdekoploper.nl Hier wordt al in hoofdlijnen de inhoud van het boek weergegeven. Onnodig dus om op dit punt in herhaling te treden. Ik benut de ruimte liever om te trachten iets weer te geven van wat mij al lezende het meest van het levensverhaal van Evert van Ravensberg heeft geraakt.

Allereerst is dat de ongelooflijke ‘drive’ om bij alles wat hij deed tot het gaatje te gaan en soms zelfs daar overheen. Evert van Ravensberg was als atleet geen groot verzamelaar van nationale titels, maar bij alles wat hij op atletiekgebied aanpakte – en dat was heel divers en omvangrijk – gaf hij altijd het uiterste. Of het nu ging om een wedstrijd om een nationale titel, een competitie- of een clubwedstrijd, hij haalde altijd alles uit de kast. Viel hij daarbij in de prijzen, dan kwam het voor dat een prijsuitreiking moest worden uitgesteld, totdat Evert van Ravensberg weer enigszins bij zijn positieven was gekomen. Tekenend vond ik het citaat van onze eigen oud-voorzitter Melchert Kok, die menigmaal tegen hem uitkwam: *“Als wij samen een wedstrijd liepen, weet ik dat elke atleet, waaronder ik mijzelf ook wel toe rekende, wel een excuus had om een eventueel falen bij het inlopen al te bespreken [...], hadden we wel een smoes van een kleine blessure, of slecht slapen of een los zittende tand. Evert had nooit een uitvlucht, hij liep gewoon en hard ook, zeer bewonderenswaardig.”*

Van Ravensberg won 133 baanwedstrijden, waarvan de 3000 meter steeplechase 27x, hoogspringen 21x, 1500 m 14x, 1000 m 11x en 3000 m 10x. De 3000 m steeple was zijn favoriete onderdeel; daarvan liep hij er precies 100! Denk je eens in: 300.000 m, d.w.z. 300 km over balken en door waterbakken, van IJmuiden naar Oostende! Poeh!

Daarnaast was er natuurlijk zijn gewone werk. Nou ja, gewoon! In 1970 ging Evert werken in de drukkerij die door zijn voorouders in 1842 in Amsterdam als reclamebureau was opgestart en door de volgende generaties was voortgezet en ontwikkeld. Daar verdiende hij ruim 40 jaar, heel vaak in z’n eentje, zijn dagelijks brood, waarvan 30 jaar als directeur. Verbijsterd was ik bij het zien van de vele door Van Ravensberg gedrukte affiches. Diverse zijn sterk verbonden met mijn eigen jeugd, zoals die van Pia Beck in de Blue Note, van Circus Strassburger in Carré, of van de West Side Story. Ze staan in mijn geheugen gegrift. Nooit geweten dat die affiches door Van Ravensberg waren geproduceerd! En dan zijn fietshobby, die uitgroeide tot zijn tweede ‘hoofdsport’, want Evert van Ravensberg deed nog veel meer dan dat. Maar als fietser ontwikkelde hij zich tot een fanaat die alle wielerklassiekers ten minste eenmaal, maar meestal diverse malen reed, alle cols beklom in alle rondes van enige importantie en die uiteindelijk tussen 2003 en 2017 225.440 kilometers bij elkaar fietste, ruim vijfmaal de wereld rond dus. Fenomenaal! En daarbij verloor hij nimmer zijn sociale verplichtingen uit het oog. Toen hij in 2012 deelnam aan de vierdaagse Sponsor fietstocht Hoofddorp-Maastricht v.v., onderbrak hij die op dag drie om bij de begrafenis van zijn vroegere trainer Joop van Drunen aanwezig te zijn. Hij stapte op de trein naar Haarlem en reisde na afloop weer terug om zich ’s avonds weer op het overnachtingsadres van de fietstocht in Oisterwijk te melden.

Evert van Ravensberg, die door zijn familie en talrijke vrienden wordt getypeerd als een mensenmens, die altijd voor iedereen klaar stond en die aan elke tegenslag een positieve draai wist te geven. Maar die ook van alles een wedstrijd maakte. Ach, u moet het allemaal zelf maar lezen, 503 pagina’s lang. Groter eerbetoon kun je je broer niet geven, lijkt mij.

Piet Wijker

**De beste prestatie
onder alle
omstandigheden.**

bkingenieurs.nl

Van zwarte loop tot wereldhit

Volgende maand is het een halve eeuw geleden dat de Halve Marathon van Egmond van start ging. Op 11 maart 1973 namen zo'n 900 deelnemers deel aan de eerste editie van wat zou uitgroeien tot een evenement dat wereldwijd zijn weerga niet kent.

Niet dat het hardlopen op het strand in ons land op zich nu zo bijzonder was, want in de jaren zestig en zeventig waren strandlopen in toenemende mate populair geworden. Frank van Ravensberg noemde er twee Vriendenbanden terug al enkele. Misschien wel de oudste strandloop was die van AAC van het IJmuidernaar het Bloemendaalse strand en vice versa.

Een doornatte, maar blij Dirk de Bruin (wie kent hem niet) wint de ruim 11 km lange AAC-strandloop in IJmuiden in 1973. (foto Punt/Anefo; bron: Wikipedia)

Immers, een week voordat de 'Halve van Egmond' in 1973 van start ging, vierde die AAC-loop met 8100 deelnemers al zijn dertiende editie. Die werd overigens gewonnen door Dirk de Bruin, die onderweg doornat was geworden, doordat hij languit in een mui terecht was gekomen.

In het boek 'Egmond na 738 kilometer' uit 2006 vertelt auteur Marco Knippen, dat de initiatiefnemers van de Halve

Marathon van Egmond vonden, dat het een aansprekend en exclusief evenement moest worden, met een parkoers dat deels over het strand en deels door de duinen voerde. In maart 1973 was het dus zover. Het is overigens de enige keer geweest dat het evenement in maart is gehouden, want in 1974 werd hij verplaatst naar de eerste helft van januari en dat is sindsdien zo gebleven.

Zwarte loop

De KNAU zou het allemaal goed en best hebben gevonden als het Egmondse initiatief afkomstig was geweest van een bij de atletiekbond aangesloten vereniging. Dat was echter niet het geval. Het in 1969 opgerichte 'Le Champion', dat zich tot dan vooral met fietsevenementen had beziggehouden, was de initiatiefnemer en dus lag de KNAU dwars. Behoorde immers het organiseren van loopevenementen niet tot het privilege van de atletiekbond? De 'Halve Marathon van Egmond' werd dientengevolge door de KNAU in de ban gedaan en bestempeld tot 'zwarte loop'. KNAU-leden werd verboden om aan zo'n

zwarte loop deel te nemen op straffe van schorsing. Daarin was de Egmondse loop overigens niet de enige. Blijkens een officiële mededeling in AW nr. 8 van 19 april 1973 kreeg ook de Lochemse IJscclub en Schaatstringroep een dergelijk verdict aan de broek voor een op zaterdag 18 mei te houden wedstrijd.

Op de eigenzinnige atletengroep die zich in die tijd vooral op wegwedstrijden e.d. manifesteerde, maakten dergelijke dreigementen overigens weinig indruk. Slechts een enkeling durfde het risico om onder eigen naam deel te nemen niet aan en schreef in onder een pseudoniem. Joop Keizer, die zowel in 1973 als 1974 in Egmond als tweede was gefinisht, herinnert zich dat tweevoudig marathonkampioen Geert Jansen dat in 1974 had gedaan. Nadat Jansen die tweede editie evenwel had gewonnen, kon hij er bij de prijsuitreiking natuurlijk niet langer onderuit, omdat velen hem uiteraard herkenden. Joop: “Natuurlijk vroegen de organisatoren, waarom hij onder een vreemde naam liep en hij antwoordde dat hij bang was voor een schorsing van de KNAU. Toch hebben de organisatoren besloten om zijn echte naam in de uitslagen te zetten en daarmee was ook de pers daarvan op de hoogte.”

Doodgezwegen

Geen idee of Jansen hier van de KNAU ooit nog iets over heeft gehoord. In de officiële berichten van de KNAU in de AW's van die tijd is er niets over te vinden. Ook de uitslagen van die eerste edities van het Egmondse evenement werden doodgezwegen. Geen letter werd erover gepubliceerd. Organisator Cees Lansbergen herinnert zich dat er ook enkele mensen van de marathonselectie waren, zoals Theo Verbeek, Barry Kneppers en Jac Valentin, die er een trainingsloop van maakten om niet te hoog in het klassement te eindigen. Dat zou teveel opvallen en dan zou een schorsing volgen.

Wellicht speelde hier op de achtergrond ook nog iets anders mee. Sinds enkele jaren was er namelijk gedoe over de deelname van leden van de marathonselectie aan de centrale trainingen op Papendal onder leiding van bondscoach Aad Steylen. Te veel van hen bleven te vaak om allerlei redenen daarvan weg, zo schreef een gramstorige Harm Hendriks in de AW van 7 februari 1974 namens de NTC van de KNAU en de Commissie Superlange Afstand. Zoals ook dat weekend van de Halve Marathon van Egmond. Zonder Egmond met name te noemen schreef Hendriks, dat de atleten ditmaal wegbleven, omdat ‘op het betreffende weekend elders een halve marathon plaatsvond met een zeer aantrekkelijke prijs als inzet. Vele door ons genodigde kerels liepen prinsheerlijk in het jaagpak’, zo stelde hij. Er moesten nu eindelijk eens duidelijke afspraken worden gemaakt, zoals ‘geen kermiskoersje draaien enkele dagen voorafgaand aan een zeer belangrijke nationale of internationale meeting enz. enz.’ Kennelijk behoorde in zijn beleving Egmond tot deze laatste categorie.

Record

In een ingezonden brief reageerde Geert Jansen een AW later furieus op de door Hendriks geuite beschuldigingen. Hoe kon je nou rekening houden met zo'n trainingsweekend op Papendal, verweerde hij zich, als je de uitnodiging pas twee dagen voor het geplande weekend in de bus kreeg? Twee weken ervoor had hij zich immers al ingeschreven voor een wedstrijd in... Zwaag! Dat het Egmond was, durfde hij in de AW blijkbaar toch niet openlijk te bekennen.

Nu wilde het toeval dat Jansen twee weekends na Egmond in Apeldoorn de Eerste Midwintermarathon had gewonnen in 2:18.39, een ruime verbetering met 28 seconden van het Nederlandse record van... Aad Steylen uit 1968! Prompt stond hij dus de volgende AW op de cover en laat dat nu dezelfde editie zijn als die, waarin zijn protestbrief was gepubliceerd. Tja, ga zo'n

atleet dan maar eens schorsen. Dat ging zelfs de KNAU blijkbaar toch te ver. Dat het record van Jansen uiteindelijk nooit in de recordboeken is terechtgekomen, is weer een heel ander verhaal. Hoe dan ook, de opvallende rel doofde daarna even snel als-ie was opgekomen; er werd in de AW gewoon geen enkele aandacht meer aan besteed.

Zuur

In 1975 opnieuw geen bericht in de AW over Egmond. Alleen Harm Hendriks kan het niet laten om in zijn rubriek 'Nieuws van de Super Lange Afstand Commissie' de volgende zure zinnen op te nemen:

Een wilde halve marathon te Egmond aan Zee (Le Champion)

Honderden KNAU-leden in de strijd. Waar blijven we met de toepassing van ons reglement. En een knoert van een valse start. Ik kom hier nog op terug vrienden.

Of Hendriks zijn in de laatste zin gedane belofte ooit is nagekomen, is onbekend. Niet in de AW in elk geval, want na die tot en met mei hierop vergeefs minutieus te hebben nageplozen, ben ik daar maar mee gestopt.

Intussen verdubbelde het deelnemersaantal in Egmond zich ruimschoots van 900 in 1973 tot 1950 inschrijvingen in 1977. De KNAU mocht de loop dan doodzwijgen, binnen het lopersgilde kon de Halve Marathon van Egmond zich in elk geval verheugen in een snel groeiende populariteit. 'Le Champion' had, zoveel was wel duidelijk, een bijzonder aantrekkelijk concept toegevoegd aan de winterse wedstrijdskalender.

Windmolens

In 1977 vinden we voor het eerst in heel beknopte vorm een berichtje binnen de AW-rubriek 'Van het cross- en veldlooppfront' over een 'strandbosloop' over 21 kilometer in

Geert Jansen op de cover van AW nr. 4 van 1974.

Egmond aan Zee. Alleen de wedstrijd bij de mannen wordt kort gememoreerd. Dat er ook vrouwen hadden deelgenomen, onder wie onze eigen Marja Wokke, die als derde vrouw finishte –voor de tweede achtereenvolgende keer alweer– gaat de AW te ver. Maar ja, men moest toch wat, want, zo schrijft Marco Knippen in eerdergenoemd boek:

Voor het eerst was de NOS bij het door de Nederlandse atletiekunie (KNAU) als ‘wilde loop’ bestempelde evenement met een cameraploeg aanwezig. De televisiebeelden werden ’s avonds in de sportuitzending tussen de voetbalduels door uitgezonden. Dit tot ergernis van de KNAU, die vooraf enkele cracks met een schorsing had bedreigd als ze van start zouden zijn gegaan. ‘De halve van Egmond’ stond op de Nederlandse kaart.

Werden onze cracks geschorst? Welnee. Vraag het gerust aan Marja Wokke of Joop Keizer (die werd ditmaal zesde), zij zullen dit slechts bevestigen. Blijkbaar zag de KNAU ten langen leste toch ook in, dat men als een Don Quichot tegen windmolens vocht. Want in zijn voorwoord in de AW van 19 januari 1978 schrijft voorzitter Jutte o.m.:

‘Wilde’ wedstrijden

Tijdens de vergadering met de districtsvoorzitters is gesteld, dat districten en afdelingen wordt aangeraden om contacten te leggen met organisatie buiten de KNAU, die crossen, trimlopen, prestatielopen etc. organiseren. Het lijkt zeer wenselijk om niet langer van een afstand toe te kijken, maar om via initiatief deze wedstrijden binnen de invloedssfeer van de KNAU te brengen.

Heel diplomatiek geformuleerd, dat kon je wel aan Jutte overlaten. Maar eigenlijk was de boodschap: *mensen, enteren die boot! We dreigen hem anders faliekant te missen!*

180 graden

Welnu, wat lezen wij in die AW, enkele pagina’s verder, in de rubriek ‘Lange afstand’:

EGMOND AAN ZEE (8/1) De 6^e halve marathon van ‘le champion’, welke georganiseerd werd in samenwerking met district West I van de KNAU, is weer een groot succes geworden.

Die rubriek werd sinds jaar en dag geredigeerd door... Harm Hendriks! Let goed op de tekst: Eerst ‘le champion’ in kleine letters, gevolgd door **in samenwerking met district West I van de KNAU** voluit. En dan staat er ook nog: ‘is weer een groot succes geworden’! Ineens is het in de ogen van Hendriks geen kermiskoers meer waar door de KNAU tegen opgetreden moet worden. Hij blijkt zelf de kermisklant te zijn, want ineens is hij in zijn opvatting 180 graden gedraaid. De boodschap van Jutte heeft hij in elk geval goed in zijn oren geknoopt.

Enfin, wat volgt is een correct verslag van de wedstrijd, met een uitgebreid uitslagenoverzicht, inclusief die bij de vrouwen, ditmaal voor het eerst gewonnen door Marja Wokke, die dat in de jaren erna nog driemaal zal herhalen. Alleen de Keniaanse Tegla Louroupe won vaker, zowel bij de mannen als de vrouwen, zeven keer namelijk.

Afzien

De massale start van de Halve Marathon van Egmond op de boulevard van Egmond in 1983.

(foto Marcel Antonisse/Anefo; bron: Wikipedia)

alleen het parkoers, dat deels over het strand, deels door de duinen voert en dat soms, afhankelijk van hoe de wind staat, in omgekeerde richting wordt gelopen. Ook het barre weer dat vaak moet worden getrotseerd, blijkt een enorme aantrekkingskracht op het lopersgilde uit te oefenen. Als je Egmond ‘overleeft’, stel je wat voor, is de algemene teneur. Het afzien aan de Egmondse Noordzeekust krijgt zo een speciale status, dat van heinde en verre ‘doorgewinterde’ lopers aantrekt, tot zelfs uit het over het algemeen toch warme Afrika.

Psychiater en publicist Bram Bakker, zelf ook deelnemer, beschrijft het in zijn boek ‘De Halve van Egmond’ uit 2006 als volgt:

Het genot van lopen in Egmond heeft te maken met het feit dat hardlopen eerst en vooral een strijd met jezelf is, tegen de elementen. Door het parkoers van Egmond krijg je meer dan waar ook het gevoel dat je in je eentje de omstandigheden zult moeten trotseren. Het weer wordt er niet gecamoufleerd door hoge gebouwen. En dus krijg je regen en wind vol in je gezicht als het tegenzit. Door het grote aantal deelnemers heb je eigenlijk altijd gezelschap, maar eenentwintig kilometer in de buurt van een en dezelfde loper blijven is hier onwaarschijnlijker dan waar ook. Althans als je beiden tot op de bodem van je kunnen gaat.

De Halve Marathon van Egmond groeit daarna niet alleen uit tot een waar volksfeest, maar krijgt ook internationaal aanzien. De Engelsman Steve Kenyon is in 1981 de eerste buitenlander die de loop op zijn naam schrijft. Hij wordt een jaar later opgevolgd door de Belg Alex Hagelsteens bij de mannen en de dan kersverse wereldrecordhoudster op de 5000 m, de Noorse Ingrid Kristiansen, bij de vrouwen. De loop in Egmond staat nu definitief op de internationale kaart.

Wat hem zo bijzonder maakt is niet

Olympisch en wereldkampioen Carlos Lopes in zijn eenzame strijd (nou ja, eenzaam) tijdens de Halve van Egmond in 1986. Hij werd vierde.

(foto Rob Croes/Anefo; bron: Wikipedia)

Schaars

Terwijl het deelnemersaantal blijft groeien tot het gigantische aantal van 18.104 in 2018, zijn het vooral de Afrikanen die vanaf 1992 de scepter zwaaien. Joseph Keino is in 1992 de eerste Keniaan bij de mannen, gevolgd door zijn landgenote Tegla Loroupe in 1993 bij de vrouwen. Vanaf dat jaar zijn er nog maar schaarse overwinningen voor Nederlanders weggelegd. Kamiel Maase is in 2006 bij de mannen de laatste (hij won eerder in 2001), Irma Heeren in 1999 bij de vrouwen. Wellicht komt nu de vraag op, waarom de in 2003 winnende Lornah Kiplagat dat niet was. Die kreeg dat jaar immers de Nederlandse nationaliteit? Jawel, maar pas op 25 juli 2003. In Egmond liep zij dus nog voor Kenia.

Terug naar de AW-verslaggeving van dit evenement, die na 1978 aarzelend op gang komt. Het zijn nog beknopte berichten binnen een grotere verzamelrubriek, in 1981 voor het eerst geïllustreerd met een foto. Pas in 1982 krijgt de Halve Marathon van Egmond een aparte halve pagina in de AW met een verslag plus twee foto's. In 1983 is er dan eindelijk het allang verdiende AW-artikel, verspreid over twee pagina's, met tekst en grote foto's door Theo van de Rakt. Daar is dan ook alle reden toe, want niet alleen is het deelnemersaantal inmiddels opgelopen naar zo'n 6200, de loop wordt ditmaal ook een grandioze overwinning voor Marti ten Kate, de eerste van de drie keer dat hij hier zegeviert. Annie van de Kerkhof, toen nog getrouwd en dus uitkomend als Annie van Stiphout, wint bij de vrouwen, maar wordt slechts genoemd in de uitslag. Dan, in 1984, is het mijn beurt en mag ik het evenement verslaan. Het wordt opnieuw een tweepagina-

Nienke Brinkman (met witte pet) houdt zich op het strand, met een straffe wind tegen, nog schuil in de groep. Eenmaal in de duinen zal zij iedereen haar hielen laten zien.

(foto Cees Lansbergen)

eigen Nienke Brinkman bij de vrouwen. Vijftig jaar na zijn ontstaan is de Halve Marathon van Egmond met 14.550 deelnemers aan zijn tweede jeugd begonnen.

artikel, geïllustreerd met fraaie foto's van Soenar Chamid en lokale fotograaf Cor Mooy, met nu wel degelijk ook aandacht voor de vrouwen. Alleen zijn het in de stormachtige entourage van deze editie verrassend de Belgen die het voor het zeggen hebben. Bij de mannen trekt Alex Hagelsteens net als in 1982 aan het langste eind, terwijl bij de vrouwen Francine Peeters, Marie-Christine Deurbroeck en Magda Ilands het onderling mogen uitvechten. Eerstgenoemde wint.

Tweede jeugd

En nu, 39 jaar later, lijkt het alsof er na twee verloren coronajaren een nieuwe start is gemaakt. Met bij de mannen Soufiane Bouchikhi voor België als winnaar en onze

Piet Wijker

Nieuws van de Stichting Atletiek Erfgoed

Wat speelt er zoal van even voor tot en met even na de jaarwisseling?

AV'23, jarenlang niet alleen toonaangevend maar ook de belangrijkste atletiekvereniging van ons land, bestaat in 2023 natuurlijk 100 jaar. We meldden het in de vorige Vriendenband al. Guus Mater blijft ons vragen stellen en waar wij dat

kunnen, beantwoorden we die graag.

De ruimte in het depot, waar we veel van onze bezittingen hebben opgeslagen, delen we met Topsport, die er de kleding, schoenen, koffers en dergelijke bewaart voor de topatleten die uitgezonden worden naar internationale

kampioenschappen en dergelijke. Tot onze verrassing zagen we daar plots een paar borstelspikes?? liggen! Bekend is, dat daar ooit even mee geëxperimenteerd is, maar dat ze door de toenmalige IAAF al heel snel verboden zijn. Toen ik de foto aan Sylvia Barlag liet zien, zei zij: “Stuur hem maar door na mij, als ik Imre Matrahazi weer tegenkom (DÉ expert op het gebied van reglementen bij World Athletics), zal ik hem vragen of hij er meer over weet.” Borstelspikes, bij een nieuwe voorraad... We wachten het antwoord af.

De mannen die de Canon hebben geschreven, vroegen of er meer journalisten of boekenschrijvers bij ons kwamen om informatie of foto's op te halen. Waarop wij konden antwoorden dat het niet zo heel vaak voorkomt.

- Kees Kooman is wel langs geweest.
- Herman Lenferink, die meermalen op bezoek kwam toen hij bezig was met een boek over Phoenix-man, trainer, Unieraadslid e.d. Herman Verheul.
- Peter Klooster, van het blad Runner's World Magazine, die in dat blad zo'n geweldige fotoreportage heeft opgenomen van materialen waarover Erfgoed beschikt.

Omdat Rolf Bos, de aanvoerder van de Canon-schrijvers, Hans Koeleman goed kent, vroeg hij of Hans ook eens inspiratie op mocht komen doen voor een of meerdere artikelen die hij in *Mystical Miles* zou kunnen plaatsen. Natuurlijk altijd welkom, maar op het moment van schrijven moet de afspraak nog gemaakt worden.

Dat de Vriendenband gelezen wordt, blijkt regelmatig. Zo reageerde Hans van Kuijen na het vorige blad op 'Voor het Voetlicht: Sylvia Barlag'. Hans wist te melden dat Sylvia mogelijk ook thuishoorde in de beschrijving van Nederlandse wereldkampioenen, zoals Piet Wijker die destijds in meerdere Vriendenbanden heeft opgenomen.

"Oei," dacht Piet Wijker, "ben ik tegen mijn gewoonte in onzorgvuldig geweest in het samenstellen van die lijst?" Dus de vraag aan ons of wij duidelijkheid konden verschaffen. Dat lukte. Bleek dat Sylvia inderdaad op de zevenkamp een beste wereldprestatie, tot dan ooit, geleverd heeft met in totaal 5878 punten (handtijd), maar dat gebeurde in 1979 en tot en met 1980 bestonden alleen wereldrecords op de vijfkamp. Pas vanaf 1981 werden wereldrecords op de zevenkamp ingevoerd. Piet weer blij, omdat Sylvia Barlag destijds weliswaar een geweldige prestatie had gerealiseerd, maar het inderdaad officieel geen wereldrecord genoemd mag worden!

Bij de geleidelijke overgang dat 'vroeger' alles op papier, dan wel te boek werd gesteld, naar het vervangen door teksten die steeds vaker bijvoorbeeld slechts op de harde schijf of in Dropbox kunnen worden bewaard, blijven aspecten als veiligheid en toegankelijkheid ons nog altijd bezighouden. Gelukkig hebben we in ons midden twee man met heel acceptabel kennis en ervaring in deze. Maar het blijft een lastige materie!

Hugo Tijmsmans

Sylvia Barlag en Olga Commandeur in 7-kamp.

Sylvia Barlag
Olga Commandeur
(Foto's Th. v.d. Raaij)

	Sylvia	Olga
100 m	14.1	14.3
kogelstoten	12.72	10.72
hoogspringen	1.78	1.60
200 m	25.3	25.1
verspringen	5.95	5.72
speerwerpen	38.65	36.16
800 m	2.19.9	2.09.8
Totaal	5878 pt.	5616 pt.

In Longwy 29 en 30 september, waar de Fransman Vigneron een nieuw wereldrecord voor junioren vestigde met de pols werd ook een proef 7-kamp gehouden voor dames waaraan - met succes - werd deelgenomen door de ADA atletes Sylvia Barlag en Olga Commandeur.
Bij het speerwerpen noteerde Sylvia met 38.65 een persoonlijk record (38.46) terwijl Olga op dit nummer met 36.16 behoorlijk debuteerde. De 7-kamp heeft nog geen officieel karakter maar voor de toekomst zal hij mogelijk de 5-kamp gaan vervangen. Wij geven u alsnog de resultaten.

Bovenstaand het bericht in AW nr. 19 van 1979 over de 'proef 7-kamp' in Longwy op 29 en 30 september. Overigens nam niet alleen Sylvia Barlag, maar ook Olga Commandeur hieraan deel.

VOOR HET VOETLICHT

Jaap Noordenbos, Rotterdammer in hart en nieren

Jaap Noordenbos kwam na zijn eerste wedstrijd als piepjonge junior thuis met zes medailles. Jaap: “Zegt mijn vader van: *deden er ook nog anderen mee?* Dat vergeet ik nooit meer. Ja, dat was mijn vader.”

(foto Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Jacob (Jaap) Noordenbos
<i>Geboren:</i>	13 april 1939 te Rotterdam
<i>Discipline:</i>	sprint
<i>Titels:</i>	<u>Ned. kampioen:</u> Sen.: 400 m 1963
<i>Medailles:</i>	NK Jun.: tweemaal zilver (100 m 1957; kogelst. 1958) NK Sen.: tweemaal brons (100 + 200 m 1962)
<i>Interlands:</i>	20
<i>Records:</i>	<u>Ned. recordhouder:*</u> Jun.: 4 x 100 m (nat. team) 1958-1962 Jun.: 4 x 100 m (nat. team) 1963-1965 Sen.: 4 x 400 m (nat. team) 1963 (14 dgn) + 1963-1965
<i>PR's:</i>	100 m 10,6 200 m 21,2 400 m 47,7
<i>Bijzonderheden:</i>	Bondstrainer meerkamp + sprint dames Voorzitter AVR: ± 8 jaar

**) Opmerking:* De juniorenrecords op de 100 m van 10,8 en 10,7 en op de 200 m van 21,8, alle in '58 gelopen en aanvankelijk goedgekeurd, werden in '59 geannuleerd wegens later aan het licht getreden niveaueverschillen van de Nenijtobaan in Rotterdam.

Het is een bekend feit dat jongens in de leeftijd van 12 tot 16 jaar qua lichamelijke ontwikkeling nogal van elkaar kunnen verschillen. Vooral in de leeftijdscategorie C-junioren is dat verschil duidelijk zichtbaar. Ukkies die het moeten opnemen tegen lange slungels, het is een herkenbaar beeld. Ik vergeet nooit dat mijn jongste broer – nu de langste van de drie –, toen hij een blauwe maandag aan atletiek deed en in de gelederen van de C-junioren was ingedeeld, op een goede zondag moest deelnemen aan een indoorwedstrijd in de Oude RAI in Amsterdam. Hij was in die periode nog erg klein voor zijn leeftijd, begon pas echt te groeien vanaf zijn 16de. Hij zou daar een 600 meter lopen en och, ik zag het al direct bij de start: hij stak schriël af tegen het merendeel van zijn tegenstanders. Dat zou wel niks worden. En het werd ook niks. Hij liep al direct na de start stijf achteraan en eindigde op een straatlengte afstand van de rest. Gelukkig kreeg hij van het aanwezige publiek nog wel een aanmoedigend applaus, zodat hij gelukkig geen al te grote frustratie aan dit echech heeft overgehouden.

Jaap Noordenbos was van die andere categorie. “Toen ik op mijn eerste training kwam, was ik al vrij groot, 1,84 of zo, geloof ik. Op school heette ik ‘de lange’. Toen ik dus door Dinie Koster werd meegenomen naar de Neniĳto, moest ik op grond van mijn lengte meetrainen met de oude Tournier. Die was trainer van de senioren”, legt hij uit. Let wel, hij was toen dertien! “Als knulletjes waren wij altijd aan het rotzooien bij een heel groot grasterrein. Dinie en Bram Koster woonden pal bij ons. Zij was sprintster en hij was ooit penningmeester van de KNAU. Toen zeiden ze: *is het niks om een keer mee te gaan naar atletiek?* Nou, dat vond ik wel leuk. Dus zo is het begonnen.”

Die eerste keer trainde Noordenbos dus mee met de senioren. “Totdat die oude Tournier vroeg: *hoe oud ben jij eigenlijk?* Nou ja, ik ben zó oud, zei ik. *Ja, maar dan hoor jij hier helemaal niet!* En toen ben ik gelijk met de juniorentraining mee gaan doen. Ik heb toen een dubbele training gekregen! Daarna ging ik twee keer in de week plus de weekenden naar de Neniĳto. Dat was een pestend weg, hoor. Want ik kwam uit Rotterdam-Zuid. Het was toch drie kwartier fietsen iedere keer. Nu had je, weet ik nog wel, in Rotterdam die broodwedstr... hoe heetten die ook alweer? Ik weet het niet meer. Nou, ieder geval, dat waren voor de regio hele leuke wedstrijden. Daar ben ik als juniortje begonnen. En toen kwam ik thuis met zes medailles. Zegt mijn vader van: *deden er ook nog anderen mee?* Dat vergeet ik dus nooit meer. Ja, dat was mijn vader.”

Records en toch niet

Noordenbos ontwikkelde zich vervolgens rap. Reeds als achttienjarige, in 1957, vinden wij hem terug in de uitslagen van de NK voor junioren op de Neniĳto; op de 100 m wordt hij in 10,8 s tweede achter P. van Splunder, die kampioen wordt in 10,7 s. Beiden zitten hiermee onder het nationale record van 10,9, dat dateert uit 1949 en sindsdien enkele malen is geëvenaard. Er is echter te veel rugwind en dus wordt er die dag geen nieuw juniorenrecord gevestigd. Op de slotlijst van Jo Moerman in AW nr. 18 van dat jaar staat Jaap Noordenbos echter met 10,7 s zonder restricties bovenaan. Hoe het met die tijd, die

niet helemaal reglementair was geklokt, afliep heb ik al eens uitgebreid beschreven in ‘De Nenijs-to-affaire’ in De Vriendenband nr. 2 van 2013.

Denk nu niet dat Jaap Noordenbos zich alleen met sprinten bezighield. Integendeel. In datzelfde jaar 1957 mengt hij zich ook in de nationale titelstrijd op de tienkamp... bij de heren! Tegen onder meer ‘meerkampkanonnen’ als Eef Kamerbeek en Herman Timme! Daar moet hij het weliswaar tegen afleggen, maar niet dan nadat hij op dag één op zowel de 100 als de 400 m de allersnelste is geweest! Het valt zelfs Jo Moerman op, die in een column over dit NK nog eens benadrukt dat de jongste deelnemer, Noordenbos, tienkampkwaliteiten bleek te bezitten. Jaap wordt uiteindelijk zesde.

In 1958 doet Noordenbos ook al mee aan de NK baan voor senioren, maar daar blesseert hij zich op de 100 m en loopt deze hinkend uit. Jaap: “Ik ben hypertensief, oftewel al mijn spieren staan altijd onder spanning. Geen idee waarom. Het betekent dat ik zelfs als ik in een kappersstoel zou zitten, nog een hamstringblessure kan krijgen. Bij het trimmen leggen die vrouwen, als zij voorover buigen, allemaal gewoon hun handen plat op de vloer. Nou, ik kom tot mijn enkels en verder niet. Dan trek ik als het ware aan die hamstrings en dat doet dan nog zeer ook.” Het is de voornaamste oorzaak van het feit, dat Noordenbos het op belangrijke momenten verschillende malen moet laten afweten. Een week na dat NK doet hij op de NK voor junioren daarom alleen mee aan het kogelstoten, waar hij warempel op 9 cm na nog bijna goud verovert ook. Alle jeugdrecords die hij dat jaar loopt, worden later weer geannuleerd (zie het grijze kader). De Nenijs-to baan heeft Jaap Noordenbos veel gebracht, maar ook veel afgepakt.

Botsen met Leeuwenhoek

In de twee volgende jaren werd weinig van Noordenbos vernomen. Hij vervulde toen zijn militaire dienstplicht. “Op de militaire kampioenschappen heb ik verschillende nummers gewonnen, maar daar heb ik nooit wat van gezien. In militaire dienst kon je niet zoveel”, legt Jaap uit. In 1961 vinden wij hem echter weer terug in de uitslagen, met dezelfde tijden als in 1958, 10,8 en 21,8. Inmiddels was Noordenbos gestart met de ALO-opleiding. “Dat was dus wel dé sportacademie hè, Den Haag. Die was beter dan al die andere.” Alleen kreeg hij toen onder meer te maken met Bram Leeuwenhoek, die daar docent was. “Nou, daar heb ik dus ellende mee meegemaakt, hoor. Ja, Japie eigen, als-ie foute dingen zei – en die zei hij nogal ‘ns – dan stak ik mijn vinger alweer op, weet je. Ik werd ook een keer gewoon geschorst, omdat ik dacht: ik ga niet meer naar die les, ik ga wat anders doen. Tja, en toen werd-ie aangewezen als mijn trainer en ging ik trainen op de Laan van Poot. Ik had toen met een paar andere atleten Lode Pädelt als bondstrainer. Afgebeeld werd je en dat moest ik dan combineren! Ja, dat was bijna niet vol te houden. Voor de 400 meter onder andere – want die omschakeling heb ik dus wel gepoogd – zei Leeuwenhoek dan: *je traint helemaal verkeerd! Je moet 48 lopen, dus dat is 12 op de 100, 24 op de 200 en 36 op de 300. Zo trainde die!* Ik dacht: jongens, hier klopt helemaal niks van. Toen had ik zelf al ideeën over trainerschap en zo. Dus nou, toen is dat een beetje gebotst.” Dat zou Noordenbos later, toen hij eenmaal bondstrainer was en diverse atleten

moest voordragen voor deelname aan de Olympische Spelen van 1976, nog zuur opbreken. Doch daarover later.

In 1963 was Jaap Noordenbos in topvorm. Al zijn PR's stammen uit dat jaar en op de 400 m werd hij afgetekend Nederlands kampioen. Jaap: "Het stormde toen, dus de eerste 200 meter – ze hadden het getimed – liep ik in 21,4! Maar toen kregen we wind tegen, windkracht 7, niet te geloven! Nou ja, toch wel een aardige tijd (48,9 – PW). Adje Paulen reikte toen de prijzen uit. Die haalde mij toen nog als voorbeeld aan." Op de 800 meter had namelijk niemand de kop willen nemen, wat in de ogen van Paulen toen tot een NK onwaardige uitslag had geleid. Hij weigerde prompt om op dat onderdeel de prijzen uit te reiken. Jaap: "Dat was trouwens een fan van me, Adje Paulen. Die vrat de finishpalen op, zei die altijd, haha. Ik vond het wel een leuke man."

Jaap Noordenbos op de cover van AW nr. 16 van 1963, na het veroveren van zijn enige nationale titel op de 400 m.

Het shirt van Chris Berger

Paulen was blijkbaar niet de enige fan van Noordenbos. Toen hij op de 200 m eenmaal 21,2 op de klokken had gezet, kreeg hij op zeker moment van Chris Berger diens shirt. "Voor als ik zijn tijd (21,1, NR sinds 1930 – PW) zou evenaren of verbeteren. Ja, dat scheen een wonder te zijn. Ik kende hem verder niet. Beetje een stugge man, geloof ik. Maar zijn dochter was heel erg aardig", herinnert Noordenbos zich. Niet dat het er ooit van is gekomen, die evenaring of verbetering, maar het shirt had hij toch maar mooi. Hoewel: "Ik weet niet meer waar het is, hoor", bekent Jaap. "Maar ik heb hem toen toch echt gekregen."

In 1964 rondde Noordenbos zijn ALO-opleiding af en werd hij sportleraar op het Calandlyceum in Rotterdam, aanvankelijk als invaller van zijn voorganger daar, die met ziekteverlof was. Jaap: "Dat was er een, die ze nog in rijtjes achter de rekstok zette en ze op zijn bevel liet aan- en afmarcheren. Zo ouderwets als de pest. Ik liet ze achter mekaar doorgaan. Dat was een hele openbaring op die school. Natuurlijk deed ik heel veel atletiek. Ik had ook een prachtig terrein, vlak tegen die school aan, met een 60 meterbaantje, een verspringbak en een kogelring. Ja, dat was lekker om daar les te geven." Binnen enkele jaren formeerde Noordenbos een schoolteam waar je u tegen zei. "Met die ploeg zijn we zelfs nog landskampioen geworden. Toen versloegen we namelijk AAC! Nou, dat was not done hè, om die te verslaan. Maar niet alleen atletiek, hoor. We hebben ook een honkbalvereniging opgericht en een basketbalvereniging, Caland '68. Daar zijn we met de jeugd nog Nederlands kampioen mee geworden. Dus ik heb op sportgebied veel voor de gemeente en voor die school betekend."

Aan het begin van zijn leraarschap was Noordenbos als actief atleet al gestopt. “Ik moest toen allerlei dingen door elkaar gaan doen, waardoor het niet meer lukte. Ik ben toen met Dirk de Bruin en Herman Timme een keer naar die sportarts gestapt, dokter Rolink, die ook Ajax deed. Die gaf mij toen ook het advies: je kan beter stoppen. Dat heb ik toen opgevolgd. Hij heeft mij nog wel pilletjes voorgeschreven die ik gewoon bij de apotheek haalde. Die werkten spierverslappend. Dat was wel een goed advies, maar heeft dus in principe ook niet geholpen, hoor.”

Bondstrainer

Bij Minerva trad hij daarna op als trainer. “Daar deed ik in eerste instantie de jeugd. Dat heb ik gedaan als en soort tegenprestatie voor de vereniging.” Blijkbaar waren zijn prestaties als trainer de KNAU intussen ook opgevallen, want in 1971, het jaar van dat voor ons zo belabberde EK in Helsinki, volgde een aanstelling tot bondstrainer voor de meerkamp en de dames sprint. Vooral aan het werken met meerkampers bewaart Noordenbos goede herinneringen. “Die ik op de centrale trainingen had, waren altijd lovend. Wij stonden met die meerkampers overal bij de eerste tien in Nederland. Het waren ook allemaal vrienden van elkaar; die gunden elkaar een prestatie, ook al deden zij natuurlijk hun stinkende best om zelf te winnen.”

Het meest trots is Noordenbos echter op de prestatie die Wilma van den Berg in 1972 kort voor de Spelen in München leverde. “Ik was toen haar trainer wel, maar ze vond toch dat ze bij mij nogal hard moest trainen. Trudy Ruth had ik er toen ook bij en Stans Brehm, die klaagden er ook over. Toen gingen we naar Oost-Berlijn voor een wedstrijd tegen Oost-Duitsland. Nou, ik zeg: als je twijfelt aan mijn programma’s, moet je die daar maar eens gaan checken. Ja, die bleken dus heel erg op elkaar te lijken. Ik zeg: maar die lopen toch wel een stuk harder.” Dat heeft Wilma van den Berg zich blijkbaar aangetrokken, want op 15 juni 1972 liep zij op een 100 meter in Potsdam 11,1 achter Ellen Strophal, die in 11,0 het wereldrecord evenaarde. Voor Wilma was het haar vijfde nationale record op rij op deze sprintafstand. Ze stond er op slag gedeeld vierde mee op de wereldranglijst. Jaap: “Ja, en die Oost-Duitse had nog een valse start ook, maar die lieten ze doorgaan. Wilma werd dus tweede in 11,1, een geweldige tijd natuurlijk.”

Vier jaar later kreeg Noordenbos het opnieuw aan de stok met Bram Leeuwenhoek. Die zat toen in het NOC en beoordeelde mede wie uitgezonden zouden worden naar de Spelen in Montreal. Dat werden er bar weinig, vijf slechts, tot grote frustratie van vele atletiek liefhebbers. “Ik moest toen mijn atleten verdedigen bij het NOC en toen kwam ik hem weer tegen. Dat ging ook niet goed. Ik begeleidde toen onder andere Ria Stalman. Ze had goed gepresteerd (dat jaar had ze haar eigen nationale record discuswerpen opgekrikt van 57,42 tot 58,18 – PW), maar dat interesseerde hem allemaal niet. Ze kwam niet in beeld. Een beminlijk mens, hoor, Leeuwenhoek, maar zijn mening was zijn mening. Daar viel niet aan te tornen. Nou, Ria heeft dat toen op een andere manier opgelost...!” Die weigering beschouwt Noordenbos als zijn grootste teleurstelling.

Datzelfde jaar stopte hij ook als bondstrainer. “Toen was er een of andere kogelslingeraar, die wist alles beter en die had een heel plan gemaakt. Het was toen een zootje en ik dacht: wegwezen hier. Maar een aantal dingen, zoals die centrale trainingen in Rotterdam, ben ik nog wel blijven doen”, verklaart Noordenbos.

Rotterdam Topsport

In 1985 stopte hij ook met zijn baan als sportleraar bij het Calandlyceum. Jaap: “Ik dacht: moet ik als ik 50 ben al die dingen nog voor blijven doen? Daar had ik geen zin in. Toen ben ik op de Pedagogische Academie terechtgekomen. En ja, daar was een wisseling van de wacht: de directeur die daar zat ging met pensioen en ze hadden onder de docenten, zonder dat ik het wist, een enquête gedaan wie ze als zijn opvolger wilden hebben. Nou, toen kwam mijn naam daaruit. Maar ik was geen PvdA-er en het was toen altijd PvdA in Rotterdam. Nou, no chance, hè. Ongelooflijk. Het werd een vrouw. Die had wat bij de FNV gedaan en zij was een vrouw, héel belangrijk in die tijd. Ze heeft het nog geen jaar volgehouden, maar toen was ik al weg. Toen ben ik naar ‘Sport en Recreatie’ gegaan. Dat was een ambtenarenzaak.” Noordenbos werd daar benoemd tot manager voor sport en recreatieve sport. “Het was eigenlijk alleen maar recreatieve sport. Ik ergerde me daar kapot aan. In het managementoverleg zei ik: waarom gaan we niet wat voor de top doen? Nou, er was geen enkele manager die zei van: oh, dat is mooi! Toen heb ik een nota geschreven over hoe je met topsport moest omgaan. Nooit meer wat van gehoord. Totdat Bram Peper (toenmalig burgemeester – PW) een keer zei: *die is naar de wethouder Sport en Recreatie gegaan*. Wij er naartoe en toen viste de secretaresse hem onder uit de la. Toen zei Peper: *daar gaan we aan werken*. Dat is gelukt en toen ik heb Rotterdam Topsport opgericht, met een heleboel subsidie natuurlijk. Maar ik moest wel zo snel mogelijk privatiseren. Nou, in twee jaar tijd heb ik die boel geprivatiseerd, met sponsorgeld. Dus toen was het geen gemeentelijk apparaat meer, maar privaat. Dat was eigenlijk bijna dag en nacht werken en ook alle weekenden. Dat heb ik volgehouden tot mijn 60ste. Toen ben ik gestopt, had ik er helemaal genoeg van. Mijn vader zei altijd: als je op je 60ste kan stoppen, moet je dat vooral doen. Nou, toen heb ik mijn eigen contract gemaakt. Dat was niet zo moeilijk natuurlijk.”

Tot slot heeft Noordenbos nog een aardige anekdote over Bram Peper. “Er was een concert van een of andere Italiaanse zanger. Dat was in de Ahoy. De gemeente had twee tafels ingekocht, gesponsord, en ik had de eer om ook uitgenodigd te worden. En nog voordat dat optreden was begonnen, komt op een gegeven moment met een beetje lichtstraling Neelie Kroes binnen. En we zitten zo te kijken, zegt Peper: *zo! Ik zeg: moet ik haar uitnodigen aan jouw tafel? Nou, als dat zou kunnen...* En dat heb ik toen gedaan. Vanaf dat moment zijn die dus bij elkaar gebleven. Neelie Kroes was een ‘topwif’, want die heeft veel voor mij betekend hoor, met Rotterdam Topsport.”

Noordenbos zelf heeft zijn vrouw Jeane ‘veroverd’ op de atletiekbaan, uit een lolletje met een vriend. Ze hadden alle twee een oogje op haar, maar de vriend durfde haar niet te vragen. Jaap wel. Hij vindt dat het mooiste wat hij aan de atletiek heeft overgehouden.

Piet Wijker

Een beetje laat,

maar nu weet ik eindelijk hoe je een 400 m moet lopen!

(Of geldt de spreuk van Socrates: *Je ziet de dingen niet zoals ze zijn, je ziet de dingen zoals je bent.?*)

In de Revue der Sporten, van 18-09-1908 was een analyse opgenomen van deze wedstrijdafstand:

De kwart-mijl heeft een historie. Een historie van den strijd tusschen sprinters en halve-mijl-loopers. De sprinter trainde zich op Ausdauer, oefende hardnekkig en zorgvuldig, kwam in tip-top conditie aan den start en won dikwijls door zijn taktiek, pittigheid en fellen eindsprint. De half-miler ging zich op sprinten trainen en deed veel aan korte-baan-training, kweekte zijn snelheid tot den hoogsten graad op, liep zijn vluggeren maar minder taaien tegenstander op den wedstrijd door zijn harden strakken pace voorbij en won in recordtijd.

De kwart-mijl recordloopers behooren gewoonlijk tot het tweede type, tot de halve-mijl-menschen. Colbeck, 'n zware zes voet lange kerel, flink gespierd en met een geweldig langen pas, heeft zijn naam in den atletiekhistorie gemaakt met zijn ¼ mijlrecord in het Engelsche kampioenschap van 1868. Colbeck ging met een geweldigen gang af, hield steeds de leiding en juist toen hij er een laatste schepje opgooide om met grooten voorsprong te winnen, kwam op de baan gehuppeld 'n verdwaald schaap. Het onnoozele dier ging in de baan staan, keek met zijn schapenverstand naar den spurtenden athleet. Een botsing! Het schaapken lag aan den kant met gebroken poot, de athleet stooft door en eindigde de ¼ mijl in 50 ²/₅ sec.

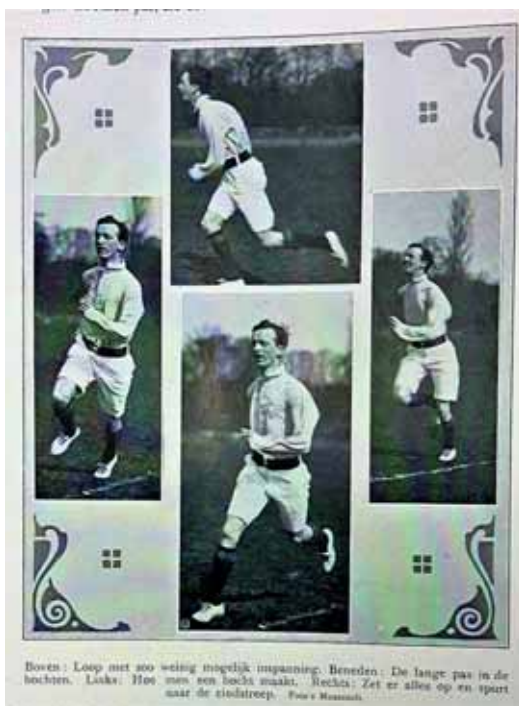
Colbeck's record werd voorloopig niet verbeterd. J. Shearman, een sprinter, slaagde er eerst in 1877 in denzelfden tijd te maken als Colbeck.

Toch ging het niet alleen over Engelse lopers. Zie dit verslag over de Nederlander Van Heerd.

Van Heerd gebruikt op de kwart-mijl den staande, op de kortere afstanden den knielenden start. Hij beschouwt dus ook den Amerikaanschen start als de snelste en zekerste. Na het schot komt de strijd om een goede positie. Welke positie de beste is? Heb je je zorgvuldig getraind, voel je, dat je in uitmuntende conditie bent, en is de baan mooi en met gemakkelijke bochten, sprint dan al wat je kunt weg en neem de leiding. Zoo'n spurtje van een meter of vijftig zal je niet hinderen, wanneer je je hoofd bij 't werk houdt, en zoo gauw je de leiding hebt, overgaat tot den langen, zwaaienden kwartmijl-gang, die met weinig moeite een flinke snelheid geeft. Van Heerd is een goed voorbeeld van dezen pas. Houdt dien gang dan vol en neem de bochten zoo zuiver mogelijk. Let op de houding van Van Heerd bij 't ingaan van de bocht, zijn arm- en beenbeweging. Hij werkt met zijn hele body. Zijn buitengewoon lange pas in de bocht stelt hem in staat een harden gang te houden en al zijn aandacht te wijden aan 't zuiver nemen der bocht, voor een kwart-mijler een van de hoofdvereischten, wil hij succes hebben. De laatste bocht toch is het kritieke

punt in dit wedstrijdnummer. Iedere looper krijgt een gevoel van afgematheid, wanneer hij een 300 M. achter den rug heeft. Zelfs Long, de wereldrecordhouder, had hiermee te kampen en dat nog wel op een rechte baan. Zooveel te grooter is den moeilijkheid voor den wedstrijdlooper, die zijn zenuwen in bedwang moet houden, de bocht zuiver moet nemen, terwijl de vermoeienis zijn geestelijk en lichamelijk evenwicht dreigt te verstoren. Eenmaal op 't rechte eind gekomen, moet men er alles op zetten en naar de eindstreep spurten. Zijt ge niet zorgvuldig getraind en niet in conditie, dan is het beter de kwart niet te loopen, want dan zal de laatste honderd meter een even hooge berg blijken te zijn. Is de baan slecht, dan moet men een afwachtende houding aannemen en zorgen, dat men niet ingesloten wordt. Begin dan dadelijk met een kwart-mijl pas en probeer te winnen met een scherpe spurt.

Ter verduidelijking waren foto's toegevoegd:

‘Sprinters’ en ‘middenafstand lopers’ die elkaar op de 400 m tegenkomen, dat is van alle tijden. Zie bijvoorbeeld Terence Agard en Tony van Diepen, om maar willekeurig twee nu bekende namen te noemen. Voor wie is een 400 m beter te doen? Daar waag ik me niet aan, zie Plato: *Wees vriendelijk want iedereen die je tegen komt, voert een zwaardere strijd.* En Seneca vulde aan: *Niet omdat de dingen moeilijk zijn, durven we niet. Maar*

omdat wij niet durven, zijn de dingen moeilijk. Als een typische sprinter zich dan toch eens een eerste keer aan een 400 m. waagt, blijkt meestal dat Friedrich Nietzsche gelijk had toen hij zei: *Vaak kiest men voor de aanval en maakt men vijanden, om te verbergen dat je zelf zwak staat.* Maar sprinter of m.a.-er, voor beiden gaat het spreekwoord uit Egypte op: *Op de dag van de overwinning is niemand moe.*

De 4 x 400 m mannen in Tokyo (Olympische Spelen) was fenomenaal. In 2022 werd het niet veel, maar toch een ietsepietsie minder. Laurent Meuwly en Bram Peters, doe er je voordeel mee met al deze aloude wijsheden!

Hugo Tijsmans

RvH
Rien van Haperen
Consultancy

Een ervaren partner voor het uitvoeren van projectmanagement in de sport.
Geen horde te hoog!

rien@rienvanhaperen.nl | +31.6.5385.5731

Doelstellingen met uitdagingen

Van vrije loop naar doel

In mijn artikel in De Vriendenband van december heb ik mijn gedachten even de vrije loop gelaten waarin de grote vraag was, of wij met het Jeugdfonds goed bezig waren, of dat wij nog kansen laten liggen en nieuwe mogelijkheden over het hoofd zien. Daarbij wordt dan vooral gedacht aan de waarde van het Jeugdfonds voor onze doelgroep: talentvolle atleten onder de 20 jaar ondersteunen op hun moeilijke weg naar de top en de meerwaarde voor de Vrienden van de Atletiek, waarvan de leden en donateurs een aanzienlijke financiële bijdrage aan het jeugdfonds leveren. Er is daar de afgelopen maanden veel over gesproken en vooral gezocht naar bruikbare mogelijkheden. Niet alleen met onze brainstormgroep, bestaande uit Jeroen Alessie, Rik Hardon, Marjan Olyslager en ikzelf, maar met iedereen die wij er op de een of andere manier bij kunnen en willen betrekken.

De belangrijkste discussies gingen vooral over de volgende activiteiten:

1. De jaarlijkse U16 interland tegen Westfalen

Een traditie van bijna een halve eeuw en een leuke eerste internationale ervaring voor talenten in die leeftijdsgroep. Onze conclusie nu is dat deze C-Interland geen volwaardige strijd meer is. Van alle interlands heeft Nederland er slechts één verloren. Vlak voor Corona leek tijdens een prima georganiseerde wedstrijd in Enschede dat er meer strijd en spanning kwam, doordat ook de deelstaat Nordrhein zich bij Westfalen had aangesloten. In 2023 was het weer alleen Westfalen, waardoor er van een spannende strijd totaal geen sprake was. Voor de jeugd een leuke wedstrijd, de eerste keer in Oranje, met de overwinning naar huis en een prima sfeer in de ploeg. Maar draagt het voldoende bij aan onze doelstellingen en levert onze investering van enkele duizenden Euro's een gewenst resultaat op? De algemene conclusie is: nee, het resultaat is niet wat wij ervan verwachtten en waar wij op gehoopt hadden. Conclusie: niet langer op deze manier tot in alle eeuwigheid doorgaan en een alternatief zoeken.

2. Het jaarlijkse U17 indoor event

Ooit in 2018 samen met Ed Turk op kleine schaal succesvol gestart bij Ilion in Zoetermeer en daarna vervolgd in

In 2018 sprong Jules Vanlangenaker in Zoetermeer indoor met de polsstok over 4,70 m. Daar won de jonge Belg toen de prestatieprijs bij de jongens mee. (foto's VB-archief)

Münster (2019) en vlak voor corona in 2020 de laatste wedstrijd in het Vlaamse Gent. Nu na de coronaperiode is vorig jaar voorzichtig begonnen om de haalbaarheid te bekijken voor een nieuwe start van deze indoor interland in de nieuwe hal in het Waalse Louvain-la-Neuve. De verantwoording hiervoor valt onder de LBFA (Ligue Belge Francophone d'Athlétisme) en ondanks regelmatige contacten is er nog geen enkel signaal dat deze wedstrijd in 2023 gepland kan worden. Een groter obstakel voor ons is dat na Duitsland, Vlaanderen en Wallonië Nederland in 2024 aan de beurt is. Na zeer veel contacten is op dit moment duidelijk, dat organisatie van het U17 indoor event in Nederland (lees Apeldoorn) niet mogelijk is. Deze schitterende hal is erg in trek. In 2024 zullen hier de wereldkampioenschappen baanwielrennen plaatsvinden en in 2025 het EK Indooratletiek. Het blijft alleen jammer dat Omnisport de enige indoorhal is in Nederland met een 200 meter baan en volledig voldoet aan de internationale eisen voor atletiek. Een tweede hal zou indooratletiek ook makkelijker toegankelijk maken voor meer atleten en verenigingen. Het probleem zal wel (financiële) haalbaarheid zijn. Misschien liggen hier nog kansen voor de Nederlandse Loterij. Naast dat er geen ruimte is zal het ook financieel voor het Jeugdfonds onmogelijk zijn om deze wedstrijd te realiseren. Conclusie (en met pijn in mijn hart): nu direct met deze wedstrijd stoppen en ons concentreren op één duidelijke doelstelling.

Duidelijke doelstelling

Besloten is dat er gefocust moet worden op een duidelijk omschreven doelstelling en dat “grijze” gebieden, zoals hierboven zijn beschreven, moeten worden voorkomen.

Gebaseerd op onze beschikbare middelen is de doelstelling:

Het Omnisport complex in Apeldoorn: prachtige indoorhal, maar onhaalbaar voor de activiteiten van het Vrienden Jeugdfonds.

Het organiseren van een outdoor interland met Vlaanderen, Wallonië, Westfalen en Nederland

Waarom een outdoor interland en geen indoor? Naast de hierboven beschreven problemen rond de organisatie heeft ook meegespeeld, dat een aantal onderdelen binnen niet gedaan kunnen worden (discus, speer, kogel, 400 meter horden). Bepaald moet nog worden of dit voor U16, U18 of beide leeftijdsgroepen moet zijn.

Deze doelstelling heeft op 16 januari de goedkeuring van het bestuur gekregen en wordt verder uitgewerkt binnen onze brainstormgroep. Wij hopen daarbij ook dat er buiten het bestuur en de brainstormgroep meer mensen willen meedenken en -helpen.

Vanaf nu zal alles m.b.t. jeugdinterlands gericht zijn op het halen van deze doelstelling.

Samenwerking met andere jeugdwedstrijden

Waar het ook maar kan en mogelijk is proberen wij te peilen hoe men over onze doelstelling denkt. Tot nu toe zijn er vooral positieve reacties. Aanstormende talenten moeten de mogelijkheid hebben om zich verder te ontplooiën en ervaringen op te doen die in een latere levensfase van pas kunnen komen. Men kan zich voorbereiden op moeilijke confrontaties bij grote internationale toernooien.

Als Jeugdfonds zoeken wij vooral naar samenwerking met organisaties die jeugdwedstrijden op een hoger (internationaal) niveau kunnen en willen brengen. De Amsterdamse C-Spelen hebben al jaren een rol bij het selecteren van atleten voor de interland. Het Jeugdfonds zal deze wedstrijd ook blijven ondersteunen. Als wij erin slagen om een

4-liga wedstrijd te organiseren met Vlaanderen, Wallonië, Westfalen en Nederland voor U16 en U18, zullen wij ook gaan zoeken naar samenwerking met wedstrijden waar atleten van U18 in het hoofdprogramma voorkomen.

Het Vrienden Jeugdfonds blijft de Amsterdamse C-Spelen ondersteunen.

Jeugdfonds Voorjaars League

In een aantal eerdere verhalen in De Vriendenband is al de opzet van een Jeugdfonds Voorjaars League voor atleten U20 besproken. Dit begint nu steeds meer vaste vorm te krijgen.

Alle organisatoren van de drie grote voorjaarswedstrijden: de Ter Specke Bokaal, de Harry Schulting Games en de Gouden Spike hebben gereageerd en de belangrijkste conclusies uit hun reacties

zijn positief en meedenkend.

Die belangrijkste conclusies zijn:

1. De opzet van alle drie de wedstrijden is kort, krachtig en aantrekkelijk. Dit mogen en willen wij als Jeugdfonds daarom niet aantasten.

-
2. Onderdelen van de Voorjaars League moeten daarom geïntegreerd worden in de “echte” wedstrijd.
 3. Alle onderdelen bij alle drie evenementen hebben een maximaal aantal deelnemers.
 4. Er is in eerste instantie gekozen voor de speerpuntonderdelen van de Atletiekunie. De kans is groot dat bij de werponderdelen en polshoog te veel atleten van U20 zullen worden afgewezen.
 5. Alle drie organisaties kunnen verspringen inpassen in hun geplande wedstrijd. Afhankelijk van het aantal inschrijvingen kan dan alsnog een keuze gemaakt worden voor inpassen, of toch een apart onderdeel.

Voorstel

Het is de eerste keer dat wij de Jeugdfonds Voorjaars League invoeren. Wij willen dan ook voorzichtig beginnen zonder te veel risico's te nemen (zoals afwijzen).

Wij hebben de drie organisaties voorgesteld om dit jaar te beginnen met verspringen voor de mannen en de vrouwen en een klassement over de drie wedstrijden te maken voor atleten U20. De wens en doelstelling moet dan ook zijn om minimaal vijf deelnemers van U20 te hebben. Dit kan ingepast zijn in de oorspronkelijke wedstrijd, maar ook een apart onderdeel. Voor de eerste drie atleten in ieder klassement zijn er na drie wedstrijden prijzen van € 250,- € 150,- en € 100,-

Uitbreiding talent Award

Daarnaast willen wij bij iedere wedstrijd een Jeugdfonds Talent Award toekennen voor de beste prestatie die geleverd wordt door een atleet van U20. Dit was al een aantal jaren het geval bij de Ter Specke Bokaal, maar zal nu dan ook bij de Harry Schulting Games en de Gouden Spike plaatsvinden. Bij alle drie evenementen is er een prijs aan gekoppeld van € 250,- Deze Award geldt niet alleen voor de speerpuntonderdelen.

Representatie Jeugdfonds

Of het nu een interland, semi interland, 4-liga of landenontmoeting wordt genoemd maakt helemaal niets uit. In België, Duitsland en Nederland worden “onze” teams gezien als een vertegenwoordiging van Nederland. Bij opkomst wordt onze nationale driekleur gedragen en het Wilhelmus gespeeld. Je moet er dan ook representatief uitzien. Doordat officiële Team NL kleding voor ons niet beschikbaar is, hebben wij een aantal jaren geleden een eigen kledinglijn aangeschaft voor atleten en deze in 2023 uitgebreid voor de begeleiding. De kleding is hard aan vernieuwing toe en dat zal dit jaar ook moeten gebeuren.

Samenwerking met Atletiekunie

Iedereen heeft het kunnen volgen; in 2022 is de organisatie binnen de Atletiekunie op veel plaatsen gewijzigd. Je bent dan altijd benieuwd hoe dit voor de Vrienden van de Atletiek en hun doelstellingen zal gaan uitpakken. Eind 2021 begon het met een gesprek met de toenmalige voorzitter van de Atletiekunie, Eric van der Burg en onze gedachten en wensen zijn aangehoord en doorgespeeld. Nu, ruim een jaar verder ervaren wij een positieve trend. Bij gesprekken met Pieke de Zwart is er duidelijk een luisterend oor en Sjoerd Hensing, de manager wedstrijdsport denkt op een open en constructieve manier mee met onze ideeën.

Dit geeft ons het gevoel dat wij een goed “trainingsschema” hebben, dat het halen van onze doelstellingen mogelijk kan maken. En daar gaan wij voor!!

Wim van der Krogt

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

**Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds:
NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.**

4 x 400 meter (Vrouwen)

De wissel was niet goed gegaan
Ik zag haar bij de wasbak staan
En, lieve god, wat schrok ik toen
Ik snapte wat ze stond te doen
Kokhalzend, bleek, met angst en beven:
Ze moest het stokje overgeven

(IdW)

(bron: Atletische verzen, door Ivo de Wijs & Theo Danes)

Onze jarige Vrienden

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Maart 2023

1 Theo Bonsen (81)	20 Feico Jansma (81)
2 Ellen van de Bunt-Heemskerk (76)	20 Wim van der Krogt (75)
3 Mariet Thomas-Valkenberg (72)	20 Mitra Smit (35)
3 Piet Wijker (79)	21 Marja Bak-Wokke (66)
5 Henk Mentink (71)	21 Riet Visschers-van den Berg (70)
7 Mirjam van den Bremen (57)	22 Harry Dost (79)
8 Marcel van Lith (59)	22 Rudolf Roeleven (55)
8 Marian Olyslager (60)	23 Armand Ellsworth (62)
9 Hans de Vries (71)	27 Roy Sedoc (69)
10 Anneloes Beenakkers-Bosman (76)	29 Daan Oppenhuis (29)
10 Kees de Kort (80)	30 Janneke Hulshof (46)
11 Elke Molenaar (25)	30 Carla van der Kallen (55)
19 Ben Hilgers (63)	30 Bram Wassenaar (79)
19 Piet Waaning (76)	

April 2023

2 Yvonne Groot (60)	12 Hans Houtzager (79)
2 Wies Lemmens-Thomas (91)	13 Jaap Noorderbos (84)
2 Chiel Warners (45)	14 Gerfred Greveling (67)
3 Henk Werk (77)	14 Ben Korver (72)
4 Tom Jutte (83)	15 Mieke van der Kolk (55)
5 Marian Thomas (79)	17 Elly van Mechelen-Ernest (76)
9 Hans Slager (65)	17 Camiel Verweij (57)
9 Ingrid Vel (58)	18 Jankees Cappon (70)
10 Marieke Berkhof (41)	22 Cor Lambregts (65)
10 Stans Brehm (76)	23 Jelle Doornbosch (87)
10 Nelleke Broekmeulen-Koppelaar (54)	27 Huug Fischbuch (91)
12 Gus Mater (72)	28 Paul Grimbergen (66)